

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

343.0114
8427
3

ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
นางสาว สุมาลี วงษ์สุวรรณ

20 ต.ค. 2546

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2546

h 237723

สุมาลี วงษ์สุวรรณ. (2546) ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 250 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดย การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวก กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มีตัวแปร 7 ตัวแปร ได้แก่ ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายรายวัน (X_3) สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท "คู่" (X_5) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา (X_9) ระดับรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{12}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{13})

2. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบ กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มีตัวแปร 2 ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท "โสด" (X_4) การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษาตอนต้น – มัธยมศึกษาตอนปลาย (X_8)

3. ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์ กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีตัวแปร 5 ตัวแปร ได้แก่ อายุ(X_1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_2) สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท "หม้าย" (X_6) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับประถมศึกษา (X_7) และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน(X_{14})

4. ตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีตัวแปร 4 ตัวแปร เรียงลำดับจากตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังตัวแปรที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ระดับรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{10}) สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท "โสด" (X_4) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{13})

และระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา (X_9)ตามลำดับ ซึ่งตัวแปรทั้งสี่ตัวแปรนี้ สามารถรวมกันพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ร้อยละ 13.30.

5.สมการพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่

5.1 สมการพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 3.887 - .849X_{10} - .171X_4 + .135X_{13} + .150X_9$$

5.2 สมการพยากรณ์ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .212X_{10} - .109X_4 + .129X_{13} + .125X_9$$

Sumalee Wongsuwan. (2003) *Variables related to moral reasoning with altrusm of lower secondarymatthayom suksa students of Kulabwatthana school in khet Samphanthawong Bangkok*. Master project. M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School , Srinakharinwirot University.
Project Advisor : Assoc. Prof. Dr. Arree Punmanee.

The purpose of this research was to study variables related to moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom suksa students of Kulabwatthana school in khet Samphanthawong Bangkok in academic year 2003. The sample were 250 students of secondary matthayom suksa students. The instrument were the variables related to moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom suksa students questionnaires. The data was analyzed by The Pearson Product Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were follows :

1. There were significantly positive correlation among 7 variables ; factor of cost per day (X_3) , couple status of parents (X_5) , parents ' educational level : university (X_9) , parents ' income level (X_{10}) , personality (X_{11}) , interpersonal relationship between students and parents (X_{12}) , interpersonal relationship between students and their peers group (X_{13}) , with moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom suksa students at .01 and .05 level, respectively.

2. There were significantly negative correlation among 2 variables ; single status of parents (X_4) and parents ' educational level : high school (X_8) with moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom suksa students at .01 and .05 level.

3. There were no significantly correlation among 5 variables ; age (X_1) , learning achievment (X_2) , widow status of parents (X_6) , parents ' educational level : pre - school (X_7) and school physical environment (X_{14}) with moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom suksa students.

4. There were 4 variables significantly related to moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom suksa students at .01 level These variables related to moral reasoning with altrusm from the most to the least were parents ' income level (X_{10}) , single status of parents (X_4) , interpersonal relationship between students and their peers group (X_{13}) and parents ' educational level : university (X_9) , respectively. They could predicted moral reasoning with altrusm of lower secondary matthayom

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

..... กรรมการ
(อาจารย์. ดร. พาสณา จุลรัตน์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร ฉัตรศุภกุล)
วันที่ 16 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2546

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์ เวธนี กรีทอง และ อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม เพื่อสอบปากเปล่าสารนิพนธ์ ซึ่งกรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา และข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเมตตาอย่างสูง ผู้วิจัยซาบซึ้งในความกรุณาและความเสียสละของท่านเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์เวธนี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และอาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ ที่ให้คำแนะนำ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณซิสเตอร์ เพ็ญศรี ห่อเร ผู้จัดการโรงเรียนกุหลาบวัฒนา ที่กรุณาอนุญาตให้ทำการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณอาจารย์ประจำชั้นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนาที่ให้การสนับสนุนมาโดยตลอด ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนาเป็นอย่างยิ่ง ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณผู้จัดการโรงเรียนมาแตร์เดอี วิทยาลัย ที่อนุญาตให้ทดลองใช้เครื่องมือกับนักเรียนเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณบิดามารดา ของผู้วิจัย ที่ให้ความห่วงใย ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์ด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมให้กับบิดามารดา บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้สั่งสอนอบรมปัญญาแก่ผู้วิจัย ซึ่งเป็นเสมือนกำลังใจให้ผู้วิจัยสำเร็จการศึกษา

สุมาลี วงษ์สุวรรณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
ประชากร.....	3
กลุ่มตัวอย่าง.....	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม.....	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนกุหลาบวัฒนา.....	20
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	22
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	22
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	22
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ.....	22
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	30
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	31
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	33
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	34
การเสนอผลการวิจัย.....	34
ผลการศึกษาค้นคว้า.....	35
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	41
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	41
สมมติฐานของการวิจัย.....	41
ขอบเขตของการวิจัย.....	41
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
สรุปผลการวิจัย.....	43
อภิปรายผลการวิจัย.....	44
ข้อเสนอแนะ.....	50
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	50
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย.....	50
บรรณานุกรม.....	51
ภาคผนวก.....	56
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือและแบบสอบถาม.....	57
ภาคผนวก ข คุณภาพเครื่องมือ.....	72
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	79

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เหตุผลเชิงจริยธรรมตามทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบิร์ก.....	11
2	แสดงจำนวนและร้อยละของอายุของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.....	35
3	แสดงจำนวนและร้อยละของสถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น.....	36
4	แสดงจำนวนและร้อยละของระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น.....	36
5	แสดงระดับคะแนนเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการให้เหตุผลเชิง จริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อายุ ผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายรายวัน รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ป ครอง บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ป ครองสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมทางกาย ภาพในโรงเรียน.....	37
6	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้าน ความเอื้อเฟื้อ ได้แก่ อายุ เกรดเฉลี่ยสะสม ค่าใช้จ่ายรายวัน สถานภาพการ สมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท “ โสด” สถานภาพการสมรส ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท “ คู่” สถานภาพการสมรสของบิดา มารดาหรือผู้ปกครองประเภท “ หม้าย” การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ป ครองระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงตอนปลาย การศึกษาของบิดามารดาหรือ ผู้ปกครองระดับประถมศึกษา การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับ อุดมศึกษา ระดับรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง บุคลิกภาพ สัมพันธ ภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนัก เรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพภายในโรงเรียน.....	38
7	แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เมื่อใช้การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้าน ความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเป็นเกณฑ์ โดยใช้การ วิเคราะห์แบบ Stepwise.....	39
8	แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การวิเคราะห์แบบถดถอย พหุคูณ.....	40

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
9	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....	73
10	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.....	74
11	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน.....	75
12	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน.....	76
13	แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ.....	77

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สังคมไทยในปัจจุบันกำลังก้าวเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ค่านิยม สภาพาสังแวดล้อมและเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากการได้รับอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงจากกระแสโลกยุคโลกาภิวัตน์ โดยมุ่งเน้นที่การได้รับค่านิยมในการพัฒนาความเจริญทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม วิทยาศาสตร์สมัยใหม่และเทคโนโลยีทางด้านข่าวสารข้อมูล การสื่อสารต่างๆ เมื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความเจริญมากขึ้นทำให้ถูกนำมาใช้ในการกล่อมเกลามนุษย์ให้ผลิตเพลินลุ่มหลงอยู่ในความมัวเมาและตกเป็นทาสของระบบทุนนิยม ซึ่งเน้นการแสวงหาความสุขสนองความโลภของตนเอง จึงทำให้สังคมให้ความสำคัญกับวัตถุและเน้นความสำเร็จของปัจเจกชนมากกว่าหมู่คณะ เห็นประโยชน์ส่วนตนมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม ทำให้ละเลยความสำคัญของการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ไม่คำนึงถึงจริยธรรมอันดีงามซึ่งเป็นแบบแผนในการประพฤติที่ดีที่จะนำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เป็นผลให้เกิดการแข่งขันกัน เกิดการแก่งแย่งชิงดี เอารัดเอาเปรียบและครอบงำกันเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งบริโภคนิยม เกิดความขัดแย้งและแบ่งแยกกัน ความโลภและความเห็นแก่ตัวได้ก่อปัญหาให้แก่มนุษย์ทั้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกันเองและมนุษย์กับธรรมชาติ จากการเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมที่เน้นการบริโภคและวัตถุนิยมที่รับเข้ามาพร้อมกับความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการสื่อสารต่างๆ ทำให้สังคมไทยมีความโน้มเอียงในการที่จะเห็นแก่ตัวมากขึ้น ละเลยการมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ไม่มีความละอายในการรู้จักผิดชอบชั่วดี ขาดความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรม ปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาโสเภณี ปัญหาครอบครัวแตกแยก เป็นต้น (พระธรรมปิฎก.2537 : 37)

ปัญหาต่างๆ เกิดจากการขาดสมดุลในการพัฒนา คือมุ่งเน้นแต่การรับเอาความเจริญทางวัตถุโดยมิได้เน้นจริยธรรมควบคู่ไปด้วย การปลูกฝังทางด้านจริยธรรมมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างสันติสุขทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เพราะจริยธรรมเป็นแบบแผนในการประพฤติที่สร้างให้คนมีจิตใจประเสริฐสมบูรณ์ ขยายขอบเขตคุณงามความดีไปจนถึงการช่วยเหลือผู้อื่นให้พบกับสิ่งดีงาม มีความรักความเมตตาต่อกัน (ประภาศรี สีหอำไพ.2540 : 17) จริยธรรมจึงเป็นเครื่องค้ำครองโลกเป็นฝ่ายธรรมะที่จะชนะอธรรม ถ้าปราศจากจริยธรรมแล้วก็จะไม่มีเครื่องมือที่จะควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ ทำให้มนุษย์ไม่แตกต่างอะไรไปจากสัตว์ (สาโรช บัวศรี.2526 : 12)

จากการที่สังคมไทยประสบปัญหาอันเนื่องมาจากการรับเอาวัฒนธรรมและความเจริญทางด้านวัตถุมาพร้อมกับข้อมูลข่าวสารจากโลกที่ไร้พรมแดนของสังคมยุคโลกาภิวัตน์ ทำให้ภาครัฐตระหนักถึงการนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงได้วางแผนการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 โดยการยึดหลัก ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญา

นำทางให้การพัฒนาที่ยืดสายกลาง อยู่บนพื้นฐานของความสมดุลพอดี นำไปสู่สังคมที่มีคุณภาพทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง สามารถพึ่งตนเอง มีภูมิคุ้มกันรู้เท่าทันโลก มีจริยธรรม คุณธรรมและซื่อสัตย์สุจริต อยู่ในสังคมสมานฉันท์และเอื้ออาทรต่อกัน อันจะเป็นรากฐานของการพัฒนาประเทศอย่างสมดุลและยั่งยืน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ.2544-2549)

จากข้อมูลทีกล่าวนวามสะท้อนให้เห็นว่าชีวิตสังคมไทยสมัยใหม่เป็นชีวิตที่โดดเด่นเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตนเป็นสำคัญมากขึ้น จากที่เคยมีความเอื้อเพื่อเอื้ออาทรต่อกันก็กลายเป็นทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง ไม่สนใจประเพณี วัฒนธรรม คำสั่งสอนทางศาสนาเหมือนสมัยก่อน จากเดิมที่เคยเคารพผู้ใหญ่หรือผู้อาวุโสว่าก็กลับกลายเป็นเคารพนับถือผู้มีเงินมากกว่า (โสภา (ชูพิกุลชัย)ชปีล มั่น.2542 : 20) พฤติกรรมเชิงจริยธรรมที่เอื้อต่อสังคมเป็นพฤติกรรมที่ควรส่งเสริมให้มีมากขึ้นในสังคมไทยเพื่อเป็นการแก้ปัญหาสังคมและป้องกันปัญหาสังคมที่จะทวีความรุนแรงตามมา และทำให้เกิดพฤติกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาพัฒนาประเทศที่สมบูรณ์คือ การเจริญทางด้านวัตถุควบคู่ไปกับทางด้านจิตใจ

ผู้วิจัยได้ทราบปัญหาทางจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อจากการบอกเล่าของเด็กนักเรียนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมใกล้บ้านและจากการสัมภาษณ์ครูที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกันกับผู้วิจัย จึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดเพื่อสอบถามถึงปัญหากับนักเรียนว่า ตลอดเวลาที่อยู่ที่โรงเรียนนักเรียนพบปัญหาในการอยู่ร่วมกันในสังคมเรื่องอะไรบ้างจากนักเรียนจำนวน 50 คน พบว่า ปัญหาเพื่อนไม่ให้ความช่วยเหลือในการจัดกิจกรรมต่างๆมีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 88 เพื่อนส่งเสียงดังคุยเล่นกันโดยไม่สนใจคนที่ตั้งใจเรียนมีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 82 เพื่อนไม่ให้ยืมของใช้เช่น ยางลบ ปากกา มีจำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 80 เพื่อนไม่มีความรับผิดชอบจากงานกลุ่มที่อาจารย์มอบหมายมีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 78 นักเรียนรุ่นพี่ไม่ให้ความช่วยเหลือทางด้านการให้คำแนะนำด้านการเรียนและการจัดกิจกรรม มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 76 เพื่อนมีปัญหาทะเลาะวิวาท ขัดแย้งกัน มีจำนวน 30 คน คิดร้อยละ 60 เพื่อนไม่ให้ความช่วยเหลือเรื่องเรียน เช่น ดิวนหนังสือ มีจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 50

จากข้อมูลดังกล่าว เป็นปัญหาที่สังคมปัจจุบันได้ให้ความสำคัญแต่การพัฒนาทางด้านวัตถุเพียงด้านเดียวแต่ขาดความสนใจในการพัฒนาทางด้านจิตใจ ดังที่ ทวีป อภิสิทธิ์ (2540 : 43-44) กล่าวว่า เมื่อใดที่ความเจริญด้านวัตถุถึงจุดรุ่งเรืองสูงสุด ความเจริญทางด้านจิตใจซึ่งหมายถึงคุณธรรม จริยธรรมมักจะลดลง การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมต้องอาศัยคนที่มีคุณภาพประกอบด้วยความสมบูรณ์ทางร่างกาย สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม จริยธรรม ที่ผ่านมามาประเทศไทยมุ่งพัฒนาด้านสติปัญญาแต่ยังขาดการให้ความสำคัญการพัฒนาจิตใจ (สมจิตต์ เครือสุคนธ์.2539 : 1)การพัฒนาทางด้านจิตใจ การปลูกฝังให้เด็กไทยมีจริยธรรม มีน้ำใจเอื้อเฟื้อ จึงมีความสำคัญยิ่ง

ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้ใช้เป็นข้อมูลเพื่อทำให้ทราบว่า มีตัวแปรใดบ้างที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนสำหรับใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการตัดสินใจและการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 250 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 250 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ด้านส่วนตัว ได้แก่

3.1.1.1 อายุ

3.1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1.1.3 ค่าใช้จ่ายรายวัน

3.1.1.4 บุคลิกภาพ

3.1.2 ด้านครอบครัว ได้แก่

3.1.2.1 สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

3.1.2.2 ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

3.1.2.3 รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

3.1.2.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือ

ผู้ปกครอง

3.1.3 ด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

3. 1 .3.1 ลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน

3.1.3.1.1 อาคารสถานที่

3.1.3.1.2 สื่อ และ อุปกรณ์ในการเรียนการสอน

3.1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

3.2 ตัวแปรตาม คือ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ หมายถึง การที่นักเรียนให้เหตุผลในการเลือกที่จะกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำการแสดงออกถึงการมีน้ำใจ การให้ความช่วยเหลือและการเสียสละเพื่อให้ผู้อื่นได้รับความสุขหรือพ้นจากความลำบากไม่ว่าจะเป็นทั้งทางกายหรือทางใจ ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงเหตุผลที่ตั้งใจในการเลือกกระทำหรือเลือกที่จะไม่กระทำ เมื่อต้องประสบกับปัญหาทางจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ และเหตุผลดังกล่าวจะแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังของการกระทำต่างๆ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อของนักเรียนจะเป็นเครื่องแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนคนนั้นๆ ด้วย โดยแบ่งเป็น 6 ระดับ ตามทฤษฎีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ของ คอลเบิร์ต(Kohlberg) ดังนี้

ระดับที่ 1 การให้เหตุผลที่ยึดติดอยู่ที่ยอำนาจและการลงโทษ หมายถึง การที่นักเรียนจะให้เหตุผลโดยหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ และเห็นว่าการคล้อยตามอำนาจผู้ใหญ่เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามความคิดของเขา

ระดับที่ 2 การให้เหตุผลโดยคำนึงถึงรางวัลที่จะได้รับ หมายถึง การที่นักเรียนให้เหตุผลโดยพิจารณาจากผลประโยชน์ที่ตนเองจะได้รับจากการกระทำนั้นๆ มากกว่าที่จะคำนึงถึงจริยธรรม

ระดับที่ 3 การให้เหตุผลโดยคำนึงถึงความพึงพอใจของผู้อื่น หมายถึง การที่นักเรียนให้เหตุผล โดยคำนึงว่าผลของการกระทำนั้นจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้อื่นที่เห็นชอบด้วย เช่น บิดา มารดา ครู หรือเพื่อน เป็นต้น

ระดับที่ 4 การให้เหตุผลโดยทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม หมายถึง การที่นักเรียนให้เหตุผลโดยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของสังคมส่วนรวม เพื่อรักษากฎเกณฑ์ที่ส่วนรวมเห็นพ้องต้องกันว่าควรยึดถือปฏิบัติร่วมกัน

ระดับที่ 5 การให้เหตุผลโดยทำตามคำมั่นสัญญา หมายถึง การที่นักเรียนให้เหตุผลโดยคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพที่ตนเองและผู้อื่นต้องให้ความเคารพซึ่งกันและกัน การให้เหตุผลคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว

ระดับที่ 6 การให้เหตุผลโดยยึดถืออุดมการณ์สากล หมายถึง การที่นักเรียนให้เหตุผลโดยคำนึงถึงความละเอียดรอบคอบ เกรงกลัวต่อบาป เป็นสำคัญเป็นการให้เหตุผลที่เกิดจากจิตสำนึกของตนเองและมีความรู้สึกว่ามีจริยธรรมจะเป็นผู้ที่มีจิตใจดี

2. ตัวแปรที่เกี่ยวเนื่องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ

2.1 ตัวแปรด้านส่วนตัว ได้แก่

2.1.1 อายุ หมายถึง อายุของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ภาคการเรียนที่2 ปีการศึกษา 2545

2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนที่ได้จากการสอบปลายภาคในแต่ละเทอม

2.1.3 ค่าใช้จ่ายรายวัน หมายถึง จำนวนเงินที่นักเรียนได้รับจากผู้ปกครองมาใช้จ่ายในโรงเรียนต่อวัน

2.1.4 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยที่เป็นลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่แสดงออกในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งทำให้นักเรียนแต่ละคนมีบุคลิกภาพแตกต่างกันออกไป แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

2.1.4.1บุคลิกภาพแบบแสดงตัว หมายถึง (Extrovert Personality) เป็นลักษณะนิสัยของคนที่น่าสนใจสิ่งแวดล้อมรอบตัว มีความสุขและชอบสมาคมอยู่ในหมู่เพื่อน ชอบการเคลื่อนไหว และชอบทำในสิ่งต่างๆ ที่ไม่ต้องมีการวางแผนล่วงหน้า

2.1.4.2 บุคลิกภาพแบบเก็บตัว หมายถึง (Introvert Personality) เป็นลักษณะนิสัยของคนที่มีความสนใจในตนเอง เชื่อมั่นในความนึกคิดของตนเองมาก คิดถึงตนเองเป็นสำคัญ ไม่ชอบติดต่อสังคม ชอบอยู่คนเดียว มีอารมณ์มั่นคง ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง และเก็บความรู้สึกเก่ง

2.2 ตัวแปรด้านครอบครัว ได้แก่

2.2.1 สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หมายถึง สถานภาพการอยู่ด้วยกันหรือแยกกันอยู่ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน ได้แก่

2.2.1.1 โสด

2.2.1.2 คู่

2.2.2.3 หม้าย

2.2.2 ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองหมายถึง วุฒิกการศึกษาสูงสุดที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนได้รับ ได้แก่

2.2.2.1 ระดับประถมศึกษา หมายถึง ได้รับการศึกษาสูงสุดไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.2.2.2 ระดับมัธยม หมายถึง ได้รับการศึกษาสูงสุดอยู่ระหว่างระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ถึง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2.2.3 ระดับอุดมศึกษา หมายถึง ได้รับการศึกษาระดับอุดมศึกษาขึ้นไป

2.2.3 รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หมายถึง รายได้รวมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อเดือน

2.2.4 สัมพันธภาพระหว่างระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หมายถึง พฤติกรรมที่บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ปฏิบัติต่อนักเรียนและพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.4.1 พฤติกรรมที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความห่วงใยต่อนักเรียนให้กำลังใจและความไว้วางใจในการทำกิจกรรมของนักเรียน เป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำทั้งในด้านการเรียนและเรื่องส่วนตัวของนักเรียน

2.2.4.2 พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติต่อผู้ปกครอง ได้แก่ การแสดงความรักและความเคารพของนักเรียนต่อผู้ปกครอง การเชื่อฟัง ช่วยเหลืองานที่ผู้ปกครองมอบหมายให้ด้วยความเต็มใจ ยอมรับกฎระเบียบในครอบครัวและตั้งใจเรียน การขอคำแนะนำและการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการแสดงออกถึงความคิดเห็น และรับรู้เรื่องราวต่างๆ ในการเรียน รวมถึงกิจกรรมของนักเรียนและไม่ทำให้ผู้ปกครองเสียใจ

2.3 ด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่

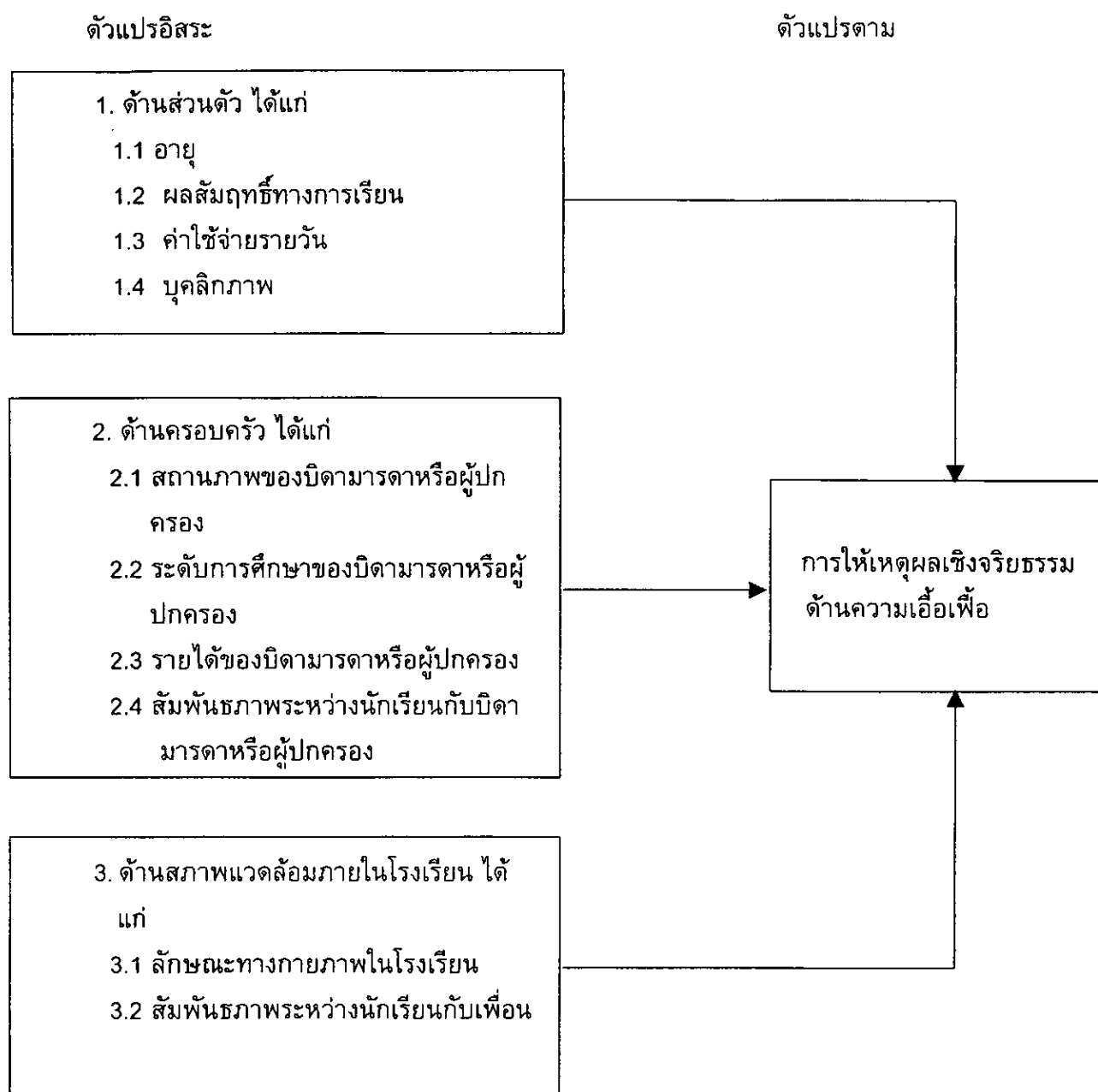
2.3.1 ลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน แบ่งเป็น

2.3.1.1 สถานที่เรียน หมายถึง ลักษณะที่ตั้งและบริเวณโรงเรียน สภาพอาคารเรียน การถ่ายเทอากาศในห้องเรียน ความสะอาดและความเป็นระเบียบของห้องเรียน ขนาดของห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ สถานที่ฝึกกิจกรรมของนักเรียน

2.3.1.2 สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน หมายถึง ปริมาณของอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์และนักเรียน ความทันสมัย คุณภาพการใช้งาน

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนและเพื่อนปฏิบัติต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียน และในด้านส่วนตัวเพื่อก่อให้เกิดสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การฟังพาดูใจกันและกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การใกล้ชิด การห่วงใย การมีความสนิทสนม การทำกิจกรรมร่วมกันในกลุ่มเพื่อน ด้วยความรักและความสามัคคี เพื่อให้ประสบความสำเร็จทั้งในด้านการเรียนและกิจกรรมต่างๆ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน
2. ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยแบ่งออกเป็นหัวข้อดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
 2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเรียนนุกุลหาบวัฒนา
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

1.1.1 ความหมายของจริยธรรม

จริยธรรมเป็นเรื่องที่บรรดานักการศึกษาและนักวิชาการสนใจที่จะศึกษา เพื่อจะแก้ปัญหา จริยธรรมในสังคมไทย และหาทางปลูกฝังให้บุคคลในสังคมมีจริยธรรม เพื่อดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ในการศึกษาจริยธรรมได้มีผู้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้อย่างต่าง ๆ กันตามทัศนะของตน ดังนี้

พระยาอนุนามราชชน (2515 : 409) กล่าวว่า จริยธรรมเป็นเรื่องวิชาสาขาหนึ่งของปรัชญา อันว่าด้วยคุณค่าเกี่ยวกับความประพฤติของสังคมว่าเป็นอย่างไรที่ถือว่าถูกหรือดี ควรประพฤติและอย่างไรที่ถือว่าเป็นผิดหรือชั่วไม่ควรประพฤติแล้ววางเป็นหลัก กำหนดเป็นมาตรฐานขึ้นไว้เป็นอย่างกว้าง ๆ เพราะฉะนั้นวิชานี้จึงเป็นเรื่องค้นคว้าหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องคุณค่าของความ ประพฤติ ในสังคม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2522 : 3 - 4) ได้ให้ความหมายของจริยธรรมว่า จริยธรรม หมายถึง ลักษณะทางสังคมหลายลักษณะของมนุษย์รวมทั้งพฤติกรรมทางสังคมประเภทต่าง ๆ ซึ่งสังคมให้ไว้ในสมาชิก คือ เป็นพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบในการสนับสนุน และผู้กระทำส่วนมากเกิดความพอใจว่า การกระทำนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม

ระวี ภาวิไล (2522 : 2) กล่าวว่า จริยธรรม คือ แนวทางความประพฤติและปฏิบัติเพื่อบรรลุถึงสภาพชีวิตอันทรงคุณค่าที่พึงประสงค์

วิทย์ วิศทเวทย์ (2524 : 2) กล่าวว่า จริยธรรม คือ พันธะหรือหน้าที่ที่เราปฏิบัติต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทางพระพุทธศาสนา จริยธรรมคือการนำเอาความรู้ในความจริงหรือกฎธรรมชาติมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตที่ดีงาม ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองหรือสังคม

กระมล ทองธรรมชาติ (2529 : 3) กล่าวว่า จริยธรรม คือ การกระทำทั้งกาย วาจา และใจที่ดีงามเป็นประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม

กูด (Good. 1964 : 2) กล่าวถึงจริยธรรมว่า จริยธรรมหมายถึง การปรับพฤติกรรมให้เข้ากับกฎเกณฑ์หรือมาตรฐานของความประพฤติที่ถูกต้องหรือดีงาม

โคลเบิร์ก (Kohlberg. 1976 : 4) กล่าวถึงจริยธรรมว่าจริยธรรมเป็นความรู้สึกผิดชอบชั่วดีเป็นกฎเกณฑ์และมาตรฐานของการประพฤติปฏิบัติในสังคมซึ่งบุคคลพัฒนาขึ้นจนกระทั่งมีความประพฤติเป็นของตนเอง โดยสังคมจะเป็นตัวตัดสินผลของการกระทำนั้นว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้องหรือผิด

เพียเจต์ (Piaget. 1960 : 1) กล่าวถึงจริยธรรมไว้ว่า จริยธรรมเป็นลักษณะประสบการณ์ของมนุษย์และหน้าที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ในการให้ความร่วมมือกับการจัดเตรียมทางสังคมในเรื่องความสนใจ และอนามัยของแต่ละบุคคล ความสัมพันธ์ร่วมกันในรูปของสิ่งที่ควรกระทำและสิทธิ

จากความหมายของจริยธรรมที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า จริยธรรม คือ แนวทาง หรือ กฎเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติ ที่ถูกต้องดีงาม เป็นลักษณะที่สังคมต้องการ ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม ซึ่งจริยธรรมมีองค์ประกอบหลายประการ

1.1.2 องค์ประกอบของจริยธรรม

นักจิตวิทยาและนักวิชาการหลายท่านได้จำแนกองค์ประกอบของจริยธรรมได้ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2523 : 3) ตามโครงการวิจัยการศึกษาจริยธรรมไทย ได้สรุปว่าจริยธรรมของบุคคลประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 3 ประการคือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ได้แก่ ความเข้าใจในเหตุผลของความถูกต้อง ดีงาม สามารถตัดสินแยกความถูก ผิดได้ด้วยความคิด
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก ได้แก่ ความพึงพอใจ ศรัทธา เลื่อมใสเกิดความนิยม ยินดีที่จะรับจริยธรรมนั้นมาเป็นแนวปฏิบัติ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรมการแสดงออกคือพฤติกรรมที่บุคคลตัดสินใจที่ถูกต้องหรือผิดในสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ กัน

ทางพระพุทธศาสนานั้น พระราชวรมุนี (2523 : 5) ได้แบ่งจริยธรรมออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. จริยธรรมภายใน เป็นจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติ ของบุคคลซึ่งเป็นรากฐานทำให้เกิดจริยธรรมภายนอก

2. จริยธรรมภายนอก เป็นจริยธรรมที่บุคคลแสดงออกมาเป็นการกระทำภายนอกที่เราสังเกตเห็นได้ เช่น การเอาใจใส่ในการทำงาน ความมีระเบียบวินัย แต่จริยธรรมที่แท้จริงนั้นจะต้องมีความเป็นอิสระไม่ตกอยู่ในเงื่อนไขภายนอก เช่น ทำงานเพื่อผลงานไม่ใช่เพื่อเงิน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524 : 4 - 6) แบ่งจริยธรรมออกเป็น 4 ด้านคือ

1. ความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การบอกได้ว่าการกระทำใดดีควรทำและการกระทำใดเลวควรดเว้น ความรู้เชิงจริยธรรมของคนเรามีมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับอายุ ระดับการศึกษา และสติปัญญา

2. ทศนคติเชิงจริยธรรม หมายถึง ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมเชิงจริยธรรมว่า ชอบหรือไม่ชอบลักษณะนั้นเพียงใด ทศนคติเชิงจริยธรรมของบุคคลส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับค่านิยมในสังคมนั้นและในเวลาต่างกัน ทศนคติเชิงจริยธรรมของบุคคลอาจเปลี่ยนแปลงไป

3. เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การยกเหตุผลมาอ้างถึงการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

4. พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบหรือดเว้นไม่ไปแสดงพฤติกรรมที่ฝ่าฝืน ค่านิยมหรือกฎเกณฑ์ในสังคมนั้น ๆ

บราวน์ (Brown.1965 : 8 - 9) มีความเห็นว่าจริยธรรมประกอบด้วย 3 ส่วน คือความรู้ (Knowledge) ความรู้สึก (Feeling) และความประพฤติ (Conduct) ซึ่งสอดคล้องกับการจำแนกของฮอฟแมน (Hoffman.1979 : 6-7) กล่าวว่า กระบวนการซึมซาบทางจริยธรรม (Moral Internalization) มี 3 กระบวนการที่เป็นอิสระจากกันคือ ความคิดทางจริยธรรม (Moral Thought) ความรู้สึกทางจริยธรรม (Moral Feeling) และพฤติกรรมทางจริยธรรม (Moral Behavior)

จากองค์ประกอบของจริยธรรมที่นักจิตวิทยาหลายท่านได้จำแนกไว้ พอจะสรุปได้ว่าลักษณะต่าง ๆ ของมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรมนั้น มี 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านปัญญา องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก และองค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม

1.1.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

โคลเบอร์ก (Kohlberg) เป็นผู้นำในการอธิบายการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม โคลเบอร์กเชื่อมั่นว่าจริยธรรมหรือความเข้าใจเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ในการตัดสินใจถูกผิดของการกระทำนั้น มิได้เกิดจากการเรียนรู้โดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) แต่เกิดจากการคิดไตร่ตรองตามเหตุผลของแต่ละบุคคล และเนื่องจากการเกิดไตร่ตรองตามเหตุผลขึ้นอยู่กับการพัฒนาทางสติปัญญา ซึ่งผูกพันกับอายุของบุคคลจะมีพัฒนาการทางจริยธรรมจากขั้นที่ต่ำไปสู่ขั้นที่สูงกว่าทีละขั้น ไม่มีการย้อนกลับและไม่มีการเร่งขั้น

โคลเบอร์ก (Kohlberg. 1979) ได้แบ่งการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของมนุษย์ออกเป็น 3 ระดับ 6 ขั้นคือ

ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์ (Preconventional Level) ระดับนี้บุคคลจะกระทำในสิ่งที่ตนประโยชน์ต่อตนเอง ไม่คำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นแก่ผู้อื่น มักพบในเด็กอายุ 2 - 10 ปี ในระดับนี้ แบ่งเป็น 2 ขั้น

ขั้นที่ 1 การเชื่อฟังเพื่อหลบหลีกการลงโทษ

ขั้นที่ 2 การแสวงหารางวัลและการเปลี่ยนแปลง

ระดับที่ 2 ระดับจริยธรรมตามกฎเกณฑ์ (Conventional Level) ระดับนี้บุคคลจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มย่อยของตน ทำตามกฎหมาย หรือทำตามกฎเกณฑ์ของศาสนา รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเราแสดงบทบาททางสังคมได้ มักพบในช่วงอายุ 10-16 ปี ระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น

ชั้นที่ 3 การทำตามผู้อื่นเห็นชอบ คล้อยตามผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน

ชั้นที่ 4 การทำตามกฎเกณฑ์ของสังคม บุคคลจะรู้บทบาทและหน้าที่ของคนในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของสังคม

ระดับที่ 3 ชั้นที่ทำตามคำมั่นสัญญา (Postconventional Level) ระดับนี้บุคคลจะเห็นความสำคัญของคนหมู่มาก เคารพในสิทธิของผู้อื่นควบคุมบังคับใจตนเองได้ พบในช่วงอายุ 16 ปีขึ้นไป ระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น

ชั้นที่ 5 การมีเหตุผลและเคารพตนเอง ใช้สัญญาสังคมเป็นเหตุผลในการตัดสินใจ

ชั้นที่ 6 การยึดอุดมคติสากล ทำความดีเพื่อความดี มีจิตใจกว้างขวาง

ตาราง 1 เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ชั้นแบ่งเป็น 3 ระดับตามทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของโคลเบอร์ก

ชั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	ระดับของจริยธรรม
ชั้นที่ 1 ชั้นการหลบเลี่ยงการลงโทษ (2 - 7 ปี)	1. ระดับก่อนกฎเกณฑ์ (2 - 10 ปี)
ชั้นที่ 2 ชั้นการแสวงหารางวัล (7 - 10 ปี)	
ชั้นที่ 3 ชั้นการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ (10 - 13 ปี)	2. ระดับตามกฎเกณฑ์ (10 - 16 ปี)
ชั้นที่ 4 ชั้นการทำตามหน้าที่ทางสังคม (13-16 ปี)	
ชั้นที่ 5 ชั้นการทำตามคำมั่นสัญญา (16 ปีขึ้นไป)	3. ระดับเหนือกฎเกณฑ์ (16 ปีขึ้นไป)
ชั้นที่ 6 ชั้นการยึดอุดมคติสากล (ผู้ใหญ่)	

จากตารางอธิบายได้ว่า

ชั้นที่ 1 ชั้นหลบเลี่ยงการลงโทษ (The Punishment and Obedience Orientation) เด็กเล็กอายุต่ำกว่า 7 ขวบ ชอบใช้หลักการหลีกเลี่ยงมิให้รับโทษเป็นเหตุผลในการกระทำหรือเลือกกระทำในทางที่จะเกิดประโยชน์แก่ตนเองมากกว่า แต่เนื่องจากเด็กเล็กนี้ยังเป็นบุคคลที่ต้องพึ่งพาและอยู่ในอำนาจของผู้ใหญ่จึงมีความจำเป็นต้องเชื่อฟังคำสั่ง เด็กในระยะนี้เข้าใจคำว่าความดีไปในความหมายว่าคือสิ่งที่ทำแล้วไม่ถูกลงโทษ เช่น เด็กยอมแปรงฟันหลังอาหารเพราะกลัวแม่ดุ ฉะนั้นการกระทำที่ถูกต้องจึงหมายถึงการเชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า เหตุผลในการกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใด ขึ้นอยู่กับการไม่ถูกลงโทษเป็นสำคัญ

ชั้นที่ 2 ชั้นการแสวงหารางวัล (The Instrumental Relativist Orientation) เมื่อเด็กอายุมากขึ้นระหว่าง 7-10 ขวบ จะมีความรู้สึกว่าเป็นธรรมดาสำหรับการถูกผู้ใหญ่ดุว่าหรือเขียนตติ เพื่อให้เขา

ทำให้ถูกหรือกระทำตนเป็นคนดี เด็กในวัย 7-10 ขวบนี้จะค่อย ๆ เห็นความสำคัญของการได้รับรางวัลหรือคำชมเชยการสัญญาว่าจะให้รางวัลจึงเป็นแรงจูงใจให้เขากระทำความดีมากกว่าการดูต่ำหรือขู่ว่าจะลงโทษ เช่น เด็กผู้หญิงช่วยบิดามารดาทำความสะอาดบ้าน เพื่อว่าจะได้เงินรางวัลมากขึ้น และเด็กชายจะช่วยรดน้ำต้นไม้ก็เพื่อจะได้รับคำชมเชย และเด็กในวัยนี้เริ่มรู้จักแลกเปลี่ยนกันแบบเด็ก ๆ เช่น เมื่อเขาให้เงินมาฉันก็ต้องตอบแทนเขาไป เริ่มมีความเข้าใจในความคิดเห็นของคนอื่น

ขั้นที่ 3 ขั้นทำตามผู้อื่นเห็นชอบ (The Interpersonal Concordance or Good Boy NiceGirl Orientation) เด็กที่เข้าสู่วัยรุ่นจะให้ความสำคัญแก่กลุ่มเพื่อนมาก เด็กในวัย 10-13 ปี ส่วนมากจะทำในสิ่งที่ตนคิดว่าคนอื่นเห็นด้วย เพื่อให้เป็นที่ชอบพอของเพื่อนฝูงและเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนหลักการขั้นนี้จะใช้มากกับเด็กอายุประมาณ 13 ปี

ขั้นที่ 4 ขั้นทำตามสังคม (The "Law and Order" Orientation) ในเด็กอายุ 13 -16 ปี เป็นผู้มีความรู้มีประสบการณ์มากพอที่จะทราบว่าสังคมประกอบด้วยกลุ่มต่าง ๆ แต่ละกลุ่มมีกฎเกณฑ์ให้สมาชิกยึดถือ บางกลุ่มมีเจ้าหน้าที่รักษากฎเกณฑ์ของกลุ่มมากพอสมควร เขามีความเข้าใจบทบาทของคนอื่นด้วยว่าคนนั้นมีตำแหน่งอย่างนั้นจึงปฏิบัติอย่างนั้น การกระทำที่ถูกต้องนั้นจะพิจารณาเพื่อกลุ่มเพื่อส่วนรวมด้วย

ขั้นที่ 5 ขั้นทำตามคำมั่นสัญญา (The Social Contract Legalistic Orientation) บุคคลเมื่อมีอายุ 16 ปีขึ้นไป เป็นผู้ใช้หลักการจะมีการกระทำที่พยายามหลบหลีกมิให้ถูกตราหน้าว่าเป็นคนขาดเหตุผลเป็นคนไม่แน่นอน ใจโลเลไม่มีหลักยึด ไม่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน คำว่า "หน้าที่" ของบุคคลในขั้นนี้จึงหมายถึงการทำตามที่ตกลงหรือสัญญาไว้กับผู้อื่นโดยคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน มีความเคารพตนเองและต้องการให้ผู้อื่นเคารพตนเองด้วย

ขั้นที่ 6 ขั้นยึดอุดมคติสากล (The Universal Ethical Principle Orientation) พัฒนาการทางจริยธรรมในขั้นนี้จะพบในผู้ใหญ่ที่มีความเจริญทางสติปัญญาในขั้นสูง มีประสบการณ์และมีความรู้อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของตนเอง และของสังคมอื่น ๆ ในโลก บุคคลที่ใช้หลักการในขั้นนี้จะเป็นผู้ที่รับเอาความคิดเห็นที่เป็นสากลของผู้เจริญแล้ว มีสายตาหรือความคิดเห็นที่กว้างไกลกว่ากลุ่มและสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ บุคคลประเภทนี้จะมีอุดมคติหรือคุณธรรมประจำจิตใจเช่น ยึดถือโลกบาลธรรม 2 ประการ คือ หิริ คือ ความละอายแก่ใจตนเองในการที่จะกระทำชั่ว และมีโอตตปปะ คือ ความเกรงกลัวต่อบาป เพราะมีความเชื่อในหลักสากลที่ว่า ความเลว นั้นถ้าบุคคลกระทำแล้วถึงแม้จะรอดพ้นไม่ถูกผู้ใดลงโทษ แต่โทษที่ได้รับคือ ผู้กระทำความเลวนั้นจะมีจิตใจต่ำลง

โคลเบอร์กเชื่อว่าพัฒนาการทางการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมนั้น จะเป็นไปตามขั้นจากขั้น 1 ผ่านแต่ละขั้นไปจนถึงขั้นที่ 6 บุคคลจะพัฒนาข้ามขั้นมิได้ เพราะการใช้เหตุผลในขั้นที่สูงขึ้นไปจะเกิดขึ้นด้วยการมีความสามารถในการใช้เหตุผลในขั้นที่ต่ำกว่าอยู่ก่อนแล้ว และต่อมาบุคคลได้รับ

ประสบการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ หรือสามารถเข้าใจความหมายของประสบการณ์เก่า ๆ ได้ดีขึ้นตามลำดับ

ส่วนบ่อเกิดของเหตุผลเชิงจริยธรรมนั้น โคลเบอร์กมีความเห็นว่ามาจากการพัฒนาทางการเรียนรู้ในขณะที่ได้มีโอกาสติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การได้เข้ากลุ่มทางสังคมประเภทต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้ที่มีความฉลาดได้เรียนรู้บทบาทของตนเอง และของผู้อื่น อันจะช่วยให้เขาพัฒนาทางจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้นไปได้อย่างรวดเร็ว โคลเบอร์กเชื่อว่าการพัฒนาทางจริยธรรมนั้น มิใช่การรับความรู้จากการพร่ำสอนของผู้อื่นด้วยรวมทั้งข้อเรียกร้องและกฎเกณฑ์ของกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งอาจจะขัดแย้งกัน แต่ในขณะเดียวกันก็ผลักดันให้บุคคลพัฒนาไปตามขั้นตอนในทิศทางเดียวกันเสมอไม่ว่าบุคคลจะอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใดก็ตาม (ดวงเดือน พันธุนาวิน.2524 : 31)

1.1.4 ความหมายของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง เหตุผลที่บุคคลใช้ในการตัดสินใจหรืออยู่เบื้องหลังการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เมื่อบุคคลให้เหตุผลจะสามารถวินิจฉัยได้ว่าเป็นเหตุผลระดับใด ซึ่งเหตุผลที่แสดงออกมาจะแสดงถึงพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคลโดยเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับต่ำสุด เป็นระดับที่บุคคลมีความเห็นแก่ตัวมากที่สุด และค่อย ๆ ลดความเห็นแก่ตัวลงตามลำดับขั้น เปลี่ยนเป็นเห็นแก่พวกพ้อง เห็นแก่ส่วนรวม จนในที่สุดเป็นการทำความดีเพื่อความดีโดยแท้จริงโดยไม่หวังผลตอบแทนจากการกระทำนั้น

1.1.5 ความสำคัญของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

เป็นที่ยอมรับกันว่า ในชีวิตประจำวันของคนเราจะต้องเผชิญกับปัญหาที่ต้องขบคิด ต้องตัดสินใจอยู่ตลอดเวลา ปัญหาบางอย่างง่ายต่อการตัดสินใจ ไม่ต้องใช้ความคิดใช้เวลามากนัก แต่บางปัญหามีความยุ่งยากซับซ้อนต้องใช้ความคิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนที่จะตัดสินใจ บุคคลที่พิจารณาสิ่งต่าง ๆ ด้วย เหตุผล จะสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสมก่อให้เกิดผลดีต่อตนเองและสังคม

เหตุผลเชิงจริยธรรม เป็นเหตุผลที่บุคคลใช้ในการตัดสินใจ หรืออยู่เบื้องหลังการตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เมื่อบุคคลได้ให้เหตุผลเราสามารถวินิจฉัยตีความได้ว่าเป็นเหตุผลขั้นไหนตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับใหญ่ ๆ คือ ระดับต่ำ มีลักษณะยึดความต้องการของตนเองเป็นศูนย์กลาง ระดับกลางมีลักษณะยึดความต้องการของกลุ่มคนเป็นหลัก ระดับสูง มีลักษณะยึดความต้องการและประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก แต่ละระดับจะแบ่งแยกย่อยออกเป็นระดับละ 2 ขั้น รวมเป็นขั้นเหตุผลเชิงจริยธรรมทั้ง 6 ขั้น (พิชาญ์ ส้าอาจศรี.2527 : 14) เหตุผลเชิงจริยธรรมขั้นต่ำสุด เป็นขั้นที่บุคคลมีความเห็นแก่ตัวมากที่สุดและค่อย ๆ ลดความเห็นแก่ตัวตามลำดับขั้น เปลี่ยนเป็นเห็นแก่พวกพ้องในที่สุดยึดหลักอันเป็นอุดมคติ โดยเห็นแก่ส่วนรวมอันหมายถึงมนุษยชาติ ฉะนั้นการที่บุคคลมีเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับสูง ย่อมเป็นที่ต้องการของสังคม

โคลเบอร์ก (Kohlberg, 1970 : 58 - 63) เชื่อว่าการสอนจริยธรรมแก่เด็กจะบรรลุเป้าหมายให้เด็กมีจริยธรรมอย่างแท้จริงนั้น ทำได้ก็เพียงโดยการสอนให้เขามีหลักในการตัดสินใจทางจริยธรรมที่ถูกต้อง เพราะหลักทางจริยธรรมเป็นสิ่งที่บุคคล ได้ใช้ในการแก้ปัญหาขัดแย้งทางจริยธรรมระหว่างบุคคล เป็นเกณฑ์หรือแนวทางสำหรับการประพฤติ เป็นเหตุผลสำหรับการตัดสินใจในการประพฤติปฏิบัติ ความสามารถในการใช้จริยธรรม ซึ่งบุคคลอาจมีเหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับที่แตกต่างกันออกไปโคลเบอร์กจึงสนับสนุนให้มีการส่งเสริมพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กให้สูงขึ้น ทั้งนี้ เพราะจริยธรรมขั้นสูงดีกว่าขั้นต่ำ โคลเบอร์กให้เหตุผลคำกล่าวของเขาไว้ดังนี้

1. คนที่ให้เหตุผลขั้นสูงสามารถจะแก้ปัญหาได้ดีกว่าคนที่ให้เหตุผลขั้นต่ำ

2. คนที่ให้เหตุผลขั้นสูง สามารถมองเห็นความแตกต่าง ๆ มองเห็นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของสิ่งต่าง ๆ ได้ เช่น ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างกฎหมายกับความยุติธรรมและมีความสามารถในการคิดหรือเข้าใจหลักการที่เป็นสากล เช่น หลักของความยุติธรรมได้ดีกว่าคนที่ให้เหตุผลขั้นต่ำ (Fanton Edwin, 1976 : 188 - 196) จึงเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ความสามารถในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคล และควรส่งเสริมให้เด็กมีทักษะด้านนี้ไว้

จากผลการวิจัยของ ดวงเดือน พันธุนาวัน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก (ดวงเดือน พันธุนาวัน และ เพ็ญแข ประจันปัจจนิก, 2520 : 11) ยืนยันว่า เหตุผลเชิงจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม และสามารถทำนายพฤติกรรมเชิงจริยธรรมอันแสดงถึงความมีจริยธรรมสูงมากกว่าผู้ที่มีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำอย่างเชื่อมั่นได้และ ดวงเดือน พันธุนาวัน ได้กล่าวสรุปจากการวิจัยเรื่อง “จริยธรรมของเยาวชนไทย” ว่าเหตุผลเชิงจริยธรรมเป็นลักษณะหนึ่ง ซึ่งควรได้รับการส่งเสริม เพื่อพัฒนาจริยธรรมของบุคคล และผลการวิจัยนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งในการให้แนวทางในการสร้างหลักสูตร และวิธีฝึกอบรมทางจริยศึกษาแก่เยาวชนไทย

1.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โคลเบอร์ก (Kohlberg, 1964 : 392 - 405) ได้ศึกษาค้นคว้าการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับพัฒนาการทางจริยธรรมไว้อย่างละเอียด พบว่า เด็กอเมริกันอายุ 7, 11, 13 และ 16 ปี มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่สูงขึ้นตามระดับ อายุ 7 ปี เกือบทุกคน (90%) ใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในขั้นที่ 1 และ 2 เด็กอายุ 10 ปี ยังคงใช้เหตุผลในขั้นที่ 1 และ 2 อยู่เป็นส่วนใหญ่ (กว่า 50%) แต่ก็เริ่มใช้เหตุผลในขั้นที่สูงขึ้น คือ ขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 บ้างแล้ว (กว่า 35%) วัยรุ่นอายุ 13 ปี ใช้เหตุผลในขั้นที่ 3 และ 4 เป็นส่วนใหญ่ (กว่า 50%) และยังมีผู้ใช้เหตุผลในขั้นที่ 1 และ 2 อยู่บ้าง (ประมาณ 20%) ส่วนวัยรุ่นอายุ 16 ปี แม้ยังคงใช้เหตุผลในขั้นที่ 3 และ 4 มาก (กว่า 50%) แต่ยังมีผู้ใช้เหตุผลในขั้นที่ 5 และ 6 มากกว่าเด็กกลุ่มอื่น (23%) ซึ่งแสดงว่าเหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลมีพัฒนาการสูงขึ้นตามระดับอายุ และความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมกับอายุมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .29$)

เรสต์ (Rest 1969 : 225 - 252) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กอายุระหว่าง 10-14 ปี และได้ผลเช่นเดียวกับงานวิจัยของ ทูเรียล และพบว่าเด็กจะชอบเหตุผลที่เหนือกว่าที่เขาใช้อยู่มากกว่า และเด็กจะให้ความสนใจกับเหตุผลที่เหนือกว่า 2 ชั้นได้ยากที่สุด รองลงมาคือ เหตุผลที่เหนือกว่า 1 ชั้น ส่วนเหตุผลที่ต่ำกว่า 1 ชั้นเด็กจะให้ความสนใจได้อย่างดี

บิสกิต และ ฮอสกินสัน (Biskin and Hoskinson. 1977 : 407 - 415) ได้ทดลองสอนจริยธรรมโดยวิธีการจัดโครงสร้างการอภิปรายเกี่ยวกับจริยธรรม ที่ตัดสินใจจากวรรณคดีและการอ่านเรื่องราว โดยใช้นักเรียนระดับ 4 - 5 แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและวัดจริยธรรมตามแบบวิธีของโคลเบอร์ก จากนั้นทำการทดลองโดยกลุ่มทดลองมีการจัดโครงสร้างการอภิปรายเป็นไปตามธรรมชาติ

ไนลส์ (Niles. 1983 : 3852 - A) ได้ศึกษาผลของการให้การศึกษาทางจริยธรรม ต่อเยาวชนชายกับเด็กหนุ่มที่เริ่มจะเป็นเยาวชนตามทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) และโคลเบอร์ก (Kohlberg) ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ เป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง โดยจัดให้มีการอภิปรายความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องทางศีลธรรมตามทฤษฎีของโคลเบอร์ก ผลจากการศึกษาปรากฏว่าการอภิปรายความเห็นทางศีลธรรมมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อความสามารถในการให้เหตุผลทางจริยธรรมของเยาวชน และผู้ที่เริ่มจะเป็นเยาวชน นอกจากนั้นยังพบว่า การที่กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการให้เหตุผลทางจริยธรรมก็ยังไม่สามารถช่วยปรับปรุงพฤติกรรมที่อยู่ในชั้นเรียนได้

สโตน และ เบลเลอร์ (Stoll and Beller. 1993 : 24 - 28) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลของการใช้วิธีสอนระยะยาว (Longitudinal Teaching Methodology) และบรรยากาศในชั้นเรียนที่มีต่อการพัฒนาความรู้และพฤติกรรมทางจริยธรรม งานวิจัยนี้ได้นำเสนอในการประชุมของสมาพันธ์สุขศึกษา พลศึกษา และสันตนาการ และการเดินร่ำ (วอชิงตัน ดี ซี 24 -28 มีนาคม. 1993) ผู้วิจัยได้เล็งเห็นว่าการศึกษาทางด้านจริยธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในโรงเรียน นักเรียนสามารถเรียนรู้ค่านิยมที่ดีได้อย่างรวดเร็วจากโรงเรียน จากงานวิจัยจำนวนมาก ผู้วิจัยพบว่าการแข่งขันกีฬาเน้นการเอาชนะ ทำให้นักเรียนมีจริยธรรมลดลงความมีน้ำใจนักกีฬาลดลง ผู้วิจัยเชื่อว่าการจัดวิธีการเรียนการสอนและบรรยากาศในชั้นเรียนจะสามารถช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาทางด้านจริยธรรมขึ้นได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยโดยใช้ระเบียบการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการจัดการเรียนการสอนโดยเฉพาะให้ โดยวิธีการสอนมีพื้นฐานจากทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget) และโคลเบอร์ก (Kohlberg) ผลการวิจัยพบว่า เมื่อทำการสอบผ่านไปสามปีนักเรียนมีความกลัวลดลง มีความเห็นใจผู้อื่นเพิ่มขึ้น พฤติกรรมของนักเรียนในชั้นดีขึ้น ผลการเรียนดีขึ้น ผลการวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่า ผลการจัดวิธีการสอนและการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน มีความจำเป็นที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาความรู้และจริยธรรมได้

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

โกศล มีคุณ (2524 : 122) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิจัยเชิงทดลองฝึกอบรมการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและทักษะในการสวมบทบาทของนักเรียนชั้นประถมศึกษา” กลุ่มตัวอย่างเป็นนัก

เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อายุ 9-14 ปี จำนวน 191 คนจากโรงเรียนในเมืองจัดนักเรียนให้เข้าเป็นตัวอย่างแบบสุ่ม 4 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มได้รับการฝึกดังนี้ กลุ่มที่ 1 ฝึกสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม กลุ่มที่ 2 ฝึกสวมนบทบาทย่างเดียว กลุ่มที่ 3 ฝึกการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างเดียว และกลุ่มที่ 4 เป็นกลุ่มควบคุมให้เรียนจากบทเรียนสำเร็จรูป ประกอบกับการร่วมกิจกรรมกลุ่มในห้องเรียน ส่วนการฝึกสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอย่างเดียวยุทธทุกกลุ่มใช้เวลาในการฝึก 15 ครั้ง ครั้งละ 60 ถึง 100 นาที ฝึกทุกวัน ๆ ละ 1 ครั้ง ผลการทดลองพบว่าได้รับการฝึกเหตุผลเชิงจริยธรรม และฝึกสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างเด่นชัด และกลุ่มที่ได้รับการฝึกสองด้าน ให้เหตุผลเท่ากันกับกลุ่มฝึกด้านเดียว เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของบุคคลประกอบการฝึก พบว่า ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมาก มีคะแนนหลังการสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนน้อย ส่วนผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก จะเป็นผู้ที่คิดแบบเอกนัยสูง และผู้ที่มีการสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่มีลักษณะตรงกันข้าม และพบว่า ความสามารถในการสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงต่อการพัฒนาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของบุคคลนอกจากนี้ ยังมีตัวแปรที่ใช้ทำนายความสามารถในการสวมนบทบาทร่วมกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมหลังการฝึกได้ดี

พิพัฒน์ ปิ่นจินดา (2531 : 50 – 52) ได้ศึกษาการสอนจริยศึกษา เพื่อยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมโดยใช้การอภิปรายกลุ่มและการสอนโดยวิธีเบญจขันธ์ ของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน โดยกลุ่มทดลอง 1 จำนวน 20 คน ได้รับการสอนจริยศึกษาโดยการอภิปรายกลุ่มทดลอง 2 โดยการรับสอนจริยศึกษาโดยวิธีเบญจขันธ์ทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลาทดลอง 4 วัน โดยสอน 1 ชั่วโมง ต่อ หนึ่งวัน รวมเวลาที่ใช้ทดลอง 4 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมไม่แตกต่างกัน

สุวิทย์ ก้องฮา (2532 : 27, 34-36) ได้ศึกษาการสอนจริยศึกษาเพื่อยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมโดยวิธีแสดงบทบาทสมมติและการขีดหนึ่งตะลุง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน โดยกลุ่มทดลอง 1 จำนวน 30 คน ได้รับการสอนจริยศึกษาโดยวิธีแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มทดลอง 2 จำนวน 30 คน ได้รับการสอนจริยศึกษาโดยวิธีขีดหนึ่งตะลุงทั้งสองกลุ่มใช้เวลาในการทดลอง กลุ่มละ 6 คาบ ๆ ละ 20 นาที รวมเวลาที่ใช้ในการทดลอง 1 ชั่วโมง ผลการทดลองพบว่า กลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ไม่แตกต่างกัน หลังการทดลองกลุ่มทดลอง 1 และกลุ่มทดลอง 2 มีระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ดวงจันทร์ หนูทอง (2533 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองใช้แม่แบบหนึ่งตะลุงที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน ได้จากนักเรียนที่มีคะแนนสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบต่ำกว่าจริยธรรมชั้น 3 ลงมา กลุ่มทดลองทั้ง 12 คน ได้รับการสอนใช้แม่แบบ ส่วนกลุ่มควบคุมทั้ง 12 คนได้รับการสอนปกติทั้ง 2 กลุ่ม ได้รับการสอนโดยใช้เวลาครั้งละ 50 นาที จำนวนทั้งสิ้น

11 ครั้งเท่ากัน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มทดลอง มีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สง่า วุฒิประจักษ์ (2531 : 78 – 79) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ด้วยการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

สมศิริ ปลื้มจิตต์ (2534 : 82-8) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเหตุผลเชิงจริยธรรมในการสอน จริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติ กับการสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และกลุ่มทดลองมีเหตุผลเชิงจริยธรรมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องจากการสอนแบบบทบาทสมมุติทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง แก้ปัญหาด้วยตนเองและเกิดทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น

ท่มเวลา ดวงประเสริฐ (2540 : 54-56) ได้ทำการวิจัยเรื่องเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักกีฬาสเกตบอลหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักกีฬาสเกตบอลหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย และอุดมศึกษา โดยจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษาและประสบการณ์ในการเล่นผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. นักกีฬาสเกตบอลหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับนักกีฬาสเกตบอลหญิงระดับอุดมศึกษา มีระดับความสำคัญของการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมเหมือนกันทุกด้าน ส่วนนักกีฬาสเกตบอลหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีระดับความสัมพันธ์ของการมีเหตุผลเชิงจริยธรรมเหมือนกับระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา โดยให้ความสำคัญเป็นลำดับแรก คือเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์และลำดับสี่คือ ด้านความอดสาเห

2. เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ของนักกีฬาสเกตบอลหญิงในช่วงอายุ 12,14,16,18,21 และ 24 ปีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเฉลี่ยของนักกีฬาสเกตบอลในช่วงอายุ 12 ปี สูงกว่านักกีฬาสเกตบอลหญิงช่วงอายุ 12,14,16 ปี สูงกว่านักกีฬาสเกตบอลหญิงในช่วงอายุ 24 ปี ส่วนเหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยของนักกีฬาในช่วงอายุ 12,14,16,18,21 และ 24 ปี ไม่แตกต่างกัน

3. เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความสามัคคีของนักกีฬาสเกตบอลหญิงระหว่างระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยค่าเฉลี่ยของนักกีฬาสเกตบอลหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้นสูงกว่านักกีฬาสเกตบอลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

4. เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความยุติธรรม ของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงระหว่างระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ระดับแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นสูงกว่านักกีฬาบาสเกตบอลหญิงระดับอุดมศึกษา ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

5. เหตุผลเชิงจริยธรรมทุกด้าน ของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ระหว่างระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายกับระดับอุดมศึกษา ไม่แตกต่างกัน

6. เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความสามัคคี ความอดุสาหะ ของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่มีประสบการณ์ในการเล่นระหว่างระยะเวลา 1 - 4 ปี กับ 5 - 8 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยเฉลี่ยของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่มีประสบ การณ์ในการเล่น ระยะเวลา 1 - 4 ปี สูงกว่านักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่มีประสบการณ์ในการเล่น ระยะเวลา 5 - 8 ปี

7. เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักกีฬาบาสเกตบอลที่มีประสบการณ์ใน การเล่นระยะเวลา 5 - 8 ปี กับ 9 - 12 ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. เหตุผลเชิงจริยธรรมทุกด้านของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิงที่มีประสบการณ์ในการ เล่นระยะเวลา 1 - 4 ปี กับ 9 - 12 ปีไม่แตกต่างกัน

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเอื้อเฟื้อ

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเอื้อเฟื้อ

ความเอื้อเฟื้อ หมายถึง ความรู้สึกอย่างหนึ่งภายในตัวบุคคลที่ไวต่อความต้องการช่วย เหลือบุคคลอื่น เมื่อได้พบกับสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกดังกล่าว บุคคลจะแสดงพฤติกรรมใน ทางที่ดีโดยเสียสละ กำลังกาย สิ่งของ เวลา หรือความสุขส่วนตัว เพื่อช่วยเหลือและทำประโยชน์ให้ ผู้อื่นได้รับความสุข และพ้นจากความลำบาก หรือให้ในสิ่งที่เขาต้องการ (นิภา บุญยศรีสวัสดิ์. 2517 : 8 – 9 อ้างอิงมาจาก Rosenhan. 1972)

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเอื้อเฟื้อ

2.1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

การวิจัยเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อ การวิจัยที่สำคัญ ได้แก่ การวิจัยของรอลิงส์ (นิภา บุญยศรีสวัสดิ์. 2517 : 10 อ้างอิงมาจาก Rawlings. 1966 : 94 – 96) ซึ่งได้ทำการทดลองเปรียบเทียบสถานการณ์สองอย่างคือ สถานการณ์ที่ทำให้บุคคลรู้สึกผิด (Quilt Feeling) และสถานการณ์ที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกรับผิดชอบที่จะต้องช่วยเหลือผู้ที่อ่อน

แอกว่า โดยทำการทดลองกับนิสิตในมหาวิทยาลัย ผลการทดลองพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เกิดความรู้สึกรับผิดชอบสูง จะมีพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อมากที่สุด

กรีนเบิร์ก (Greenberg. 1969 : 1960 – A) ศึกษาสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อ โดยทำการทดลองกับนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 130 คน การทดลองใช้วิธีการขอร้องเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้สึก 3 อย่าง คือให้เห็นความสำคัญของการให้ตอบแทนซึ่งกันและกัน (Reciprocity) ความรู้สึกที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม (Social Responsibility) และการกระทำที่ดีตามแบบอย่างที่ดี (Beneficent Model) ผลการทดลองพบว่า การขอร้องที่ทำให้เกิดความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคม จะทำให้นักแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อมากที่สุดซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของรอลิงส์, (Rawlings. 1966 : 94 – 95)

วอลเทอร์ (Walters. 1977 : 6761 – A) ได้ขอร้องนิสิตแสดงการช่วยเหลือบุคคลต่างชาติดูพบว่าค่าใช้จ่ายของการช่วยเหลือที่เพิ่มขึ้นจะทำให้นักแสดงพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อลดลงซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของกรีนเบิร์ก (Greenberg. 1969 : 1960 – A) ที่พบว่าเมื่อค่าใช้จ่ายของการช่วยเหลือมากขึ้นบุคคลจะแสดงความเอื้อเฟื้อลดลง นอกจากนี้วอลเทอร์ยังพบอีกว่า ถ้าเป็นการช่วยเหลือในสถานการณ์ที่เสียสละน้อยแล้ว บุคคลมักจะแสดงพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อโดยไม่หวังผลตอบแทนมากกว่าการแสดงพฤติกรรมเอื้อเฟื้อโดยหวังผลตอบแทนจากการกระทำนั้น ซึ่งในที่นี้คือความสนใจ และการชมเชยจากอาจารย์ที่สอนอยู่

ริชาร์ด และเบอร์โควิทซ์ (Richard and Berkowitz. 1966 : 227 : 232) ได้ทำการทดลองกับนิสิตในมหาวิทยาลัย เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่าบุคคลที่เคยได้รับการช่วยเหลือมาก่อน จะเต็มใจช่วยเหลือตอบแทนมากกว่าบุคคลที่ไม่เคยได้รับการช่วยเหลือมาก่อน ผลการทดลองปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการช่วยเหลือมาก่อนด้วยความเต็มใจของผู้ช่วยเหลือ จะแสดงพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อมากกว่ากลุ่มที่เคยได้รับการช่วยเหลือโดยที่ผู้ช่วยเหลือไม่เต็มใจ และกลุ่มที่ไม่เคยให้ความช่วยเหลือมาก่อน ซึ่งผลการทดลองนี้แสดงว่า การที่บุคคลสังเกตอารมณ์ของผู้ที่เคยให้ความช่วยเหลือมาก่อน ถ้าพบว่าเป็นไปในทางที่ดีแล้วจะเป็นแรงเสริมให้บุคคลผู้นั้น แสดงพฤติกรรมแบบตอบแทน ซึ่ง อรอนฟรีด (Aronfreed. 1968 ข 103-123) เน้นว่า ความสำคัญของการตอบสนองทางอารมณ์ ที่ถูกวางเงื่อนไขจากการแสดงความช่วยเหลือของบุคคลอื่นในตอนแรก จะมีส่วนพัฒนาการและการคงอยู่ของความเอื้อเฟื้อ แรงเสริมที่จะช่วยส่งเสริมพฤติกรรมแบบเอื้อเฟื้อกัน ก็คือการที่เด็กหรือบุคคลได้สังเกตเห็นอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้ให้ความช่วยเหลือที่แสดงออกมาในขณะที่ให้การช่วยเหลือนั้นเป็นไปในทางที่ดี

บอนด์ (Bond. 1969 : 3454) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความเอื้อเฟื้อกับบุคลิกภาพด้านอื่น ของเด็กชั้นประถม โดยวัดลักษณะของความเอื้อเฟื้อจากการประเมินผลของครูแล้วดูจากจำนวนขนมที่กลุ่มตัวอย่างบริจาคให้แก่เด็กยากจน ผลการศึกษาพบว่า สำหรับเด็กชายความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางลบกับความรับผิดชอบต่อสังคม และเด็กที่มีลักษณะ Quilt Neuroticism จะมีความเอื้อเฟื้อสูง นอกจากนี้ยังพบว่าสติปัญญาสัมพันธ์โดยตรงกับความเอื้อเฟื้อและพบว่าเด็กหญิงมีลักษณะของความเอื้อเฟื้อมากกว่าเด็กชาย

ฟรีดริคส์ (Friedrichs. 1960 : 496 – 508) ได้ศึกษาความเอื้อเฟื้อของนิสิตมหาวิทยาลัยจำนวน 260 คน พบว่าผู้ที่ถูกประเมินว่าเป็นเพื่อนที่ดีและน่าสนใจ คือผู้ที่มีคะแนนความเอื้อเฟื้อสูง และพบว่าความสามารถในการเข้าสังคม และการยอมรับทางสังคมสัมพันธ์กับความเอื้อเฟื้อโดยตรง

ริบอลล (Riball. 1963 : 311 – 321) ได้วิจัยโดยกระทำกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตชายหญิงสองมหาวิทยาลัย จำนวน 194 คน พบว่าความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางบวกกับความต้องการอดทน และความต้องการอยู่รวมกลุ่มหรือความมีไมตรี (Need for Affiliation) จะสัมพันธ์ทางลบกับความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) กับการแสดงอำนาจ (Dominance)

แคทเทล และฮาโรวิทซ์ (Cattell and Harowitz. 1952 : 103 – 117) ได้ศึกษาความเอื้อเฟื้อของนักศึกษามหาวิทยาลัยจำนวน 60 คน โดยใช้แบบสอบถามลักษณะทางบุคลิกภาพ และพบว่าลักษณะแสดงตัว มีความสัมพันธ์สูงกับความเอื้อเฟื้อ

2.1.2.2 การวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาการวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวกับจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ปรากฏว่ามีผู้ทำการวิจัยไว้เพียง 2 การวิจัย และไม่พบการวิจัยที่แสวงหาวิธีการส่งเสริมพัฒนาการทางด้านนี้เป็นเพียงหาความสัมพันธ์ระหว่างความเอื้อเฟื้อกับตัวแปรอื่น ๆ พอสรุปได้ดังนี้

นิภา บุญศรีสวัสดิ์ (นิภา บุญศรีสวัสดิ์. 2517 : 50) ได้ทำการวิจัยเรื่องความมีน้ำใจของครู ความอยากรู้อยากเห็น ความเอื้อเฟื้อ และเพทุบายของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 – 4 วิทยาลัยครูนครปฐม ผลการวิจัยปรากฏว่าความเอื้อเฟื้อสัมพันธ์ทางบวกกับความมีน้ำใจของครูของกลุ่มตัวอย่างในชั้นปีที่ 4 มากที่สุด และสรุปว่าความเอื้อเฟื้อของบุคคลจะมีสูงขึ้นเมื่อเขามีประสบการณ์สูงขึ้นนอกจากนี้ยังพบว่าความเอื้อเฟื้อมีความสัมพันธ์ทางลบกับลักษณะเพทุบาย

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (วารินทร์ ม่วงสุวรรณ. 2517 : 89) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเอื้อเฟื้อของเด็กที่ได้รับความรักต่างกัน พบว่าเด็กที่ได้รับความรักมากมีความเอื้อเฟื้อมากกว่าเด็กที่ได้รับความรักน้อย รวมทั้งความเอื้อเฟื้อต่อผู้อื่น และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อพวกพ้องด้วย

นั่นคือ เด็กยิ่งได้รับความรักจากพ่อ แม่ มากเพียงไร ก็จะทำให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อแก่ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดและคนอื่นมากขึ้นเพียงนั้น ผลที่พบนี้สอดคล้องกับการวิจัยของฮอฟแมน (Hoffman. 1970 : 284) ที่พบว่า การได้รับความรักจะทำให้เด็กมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่สูง ซึ่งทำให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านจริยธรรมสูงด้วย

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนกุหลาบวัฒนา

3.1 ประวัติโรงเรียนกุหลาบวัฒนา

โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เป็นสถานศึกษาเอกชนประเภทสามัญศึกษาของมิสซังนิตินุศลไทยแห่งกรุงเทพฯ ตั้งอยู่บริเวณวัดกาลหว่าร์ เลขที่ 1328 ถนนโยธา แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ 10100 โรงเรียนกุหลาบวัฒนา จัดตั้งขึ้นโดย บาทหลวงบุญไทย สิงห์เสนห์ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบวัดกาลหว่าร์ จึงได้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นเพื่อเป็นสถานศึกษาสำหรับเยาวชน

บริเวณตลาดน้อยที่เป็นเยาวชนเชื้อสายจีนตลอดจนเยาวชนที่ด้อยโอกาส โรงเรียนมีเนื้อที่ประมาณ 2 ไร่ 2 งาน เป็นที่ดินพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ซึ่งพระราชทานให้กับวัดกาลหว่าร์ โดยทิศเหนือติดกับธนาคารไทยพาณิชย์ ทิศตะวันออกติดที่ว่าการเขตสัมพันธวงศ์ ทิศตะวันตกติดแม่น้ำเจ้าพระยา ดำเนินการบริหารโดยซิสเตอร์คณะอูร์สุลิน โรงเรียนมีอักษรย่อว่า ก.ล.น. และภาษาอังกฤษว่า K.L.N.

3.2 ลำดับการพัฒนาโรงเรียน

โรงเรียนกุหลาบวัฒนาได้เปิดสอนครั้งแรกโดยมีบาทหลวง บุญไทย สิงห์เสนห์ เป็นเจ้าของโรงเรียนและเป็นผู้จัดการ ในปี พ.ศ.2491 ในครั้งแรกใช้ชื่อโรงเรียนว่า สตรีชินบัวกุ่ม ต่อมาปี พ.ศ. 2493 โรงเรียนได้ขออนุญาตเปลี่ยนชื่อโรงเรียนเป็น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา ทำการสอนวิชาสามัญ โดยใช้หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ จากการเปิดสอนตั้งแต่เริ่มแรกได้ทำการเปิดสอนเฉพาะชั้นประถมศึกษาและได้ทำการขยายชั้นเรียนเปิดสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 หลังจากนั้นก็ได้มีการขยายชั้นเรียนเรื่อยมา จนกระทั่งปี พ.ศ.2505 โรงเรียนได้รับใบอนุญาตให้เปิดทำการสอนได้ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่6

โรงเรียนกุหลาบวัฒนาได้มีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอรวมไปถึงสถานที่อาคารเรียนและอุปกรณ์ในการเรียน ดังเช่น ในปี พ.ศ. 2539 โรงเรียนได้ทำการปรับปรุงห้องคอมพิวเตอร์โดยนำเครื่องคอมพิวเตอร์ใหม่จำนวน 30 เครื่อง และได้ทำการเปิดสอนวิชาคอมพิวเตอร์ ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - ระดับชั้นมัธยมปีที่3 ในปี พ.ศ. 2542ได้มีการสร้างอาคารใหม่ 5 ชั้น เพื่อจัดทำเป็นห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องรับประทานอาหาร ห้องประชุม ห้องกิจกรรมต่างๆ จนกระทั่งปัจจุบันโรงเรียนได้มีอาคารเรียนเพียงพอกับจำนวนนักเรียน และมีโครงการที่จะพัฒนาต่อไปเพื่อให้ทันสมัยกับโลกยุคไร้พรมแดน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 250 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 250 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร มี 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ อายุ เกรดเฉลี่ย ค่าใช้จ่าย รายวัน รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สภาพภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง กรุณาเติมข้อมูลในช่องว่าง.....หรือทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน

1. อายุ.....ปี

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....
3. ค่าใช้จ่ายรายวัน.....บาท / วัน
4. รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.....บาท / เดือน
5. สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 - () โสด
 - () คู่
 - () หม้าย
6. ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 - () ระดับชั้นประถมศึกษา (ป.1-ป.6)
 - () ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ถึง มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.1 - ม.6)
 - () ระดับอุดมศึกษา (ปวส.-ปริญญาตรีขึ้นไป)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพเพื่อนำมาเป็นแนวทางใน การสร้างแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามบุคลิกภาพของสมจิต อภิชนาพงศ์ (2523 : 73-75) และของ ระจิตกรแก้ว เล็กอุทัย (2542 : 122-123) แล้วได้นำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ซึ่งแบ่งบุคลิกภาพเป็น 2 แบบ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบเก็บตัวและบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นมาเป็นแบบชนิดมาตราส่วนประมาณค่า(Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert)

ตัวอย่างแบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสำรวจบุคลิกภาพของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว กรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางด้านขวามือ โดยเลือกให้ตรงกับความเป็นจริงที่ตรงกับตัวนักเรียนมากที่สุด

แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ฉันชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนและชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น					
00	ฉันไม่ชอบทำงานที่ไม่มีระเบียบแบบแผน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจสอบและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อต่อไปนี้

	คำถามเชิงบวก (คะแนน)	คำถามเชิงลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9)

- คะแนนตั้งแต่ 13 - 38 หมายถึง บุคลิกภาพแบบเก็บตัว
- คะแนนตั้งแต่ 39 - 65 หมายถึง บุคลิกภาพแบบแสดงตัว

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง โดยศึกษาจากแบบสอบถามที่ใช้วัดวิธีการอบรมเลี้ยงดูนักเรียนของบิดามารดา หรือผู้ปกครองของ สุกานดา นิมทองคำ (2535 : 68 - 70) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะตามลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคอร์ท (Likert)

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ทางด้านขวามือโดยเลือก
เพียงหนึ่งช่องที่ตรงกับการกระทำของนักเรียนมากที่สุด
แบบสอบถามแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของท่านพอควร
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของท่านบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับการกระทำของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ผู้ปกครองของฉันแสดงออกให้ฉันรู้ว่าท่านรักและห่วงใยฉัน					
00	ในเวลาที่มีปัญหาฉันมักจะปรึกษาผู้ปกครองของฉัน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

	คำถามเชิงบวก (คะแนน)	คำถามเชิงลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9)			
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือ

ผู้ปกครองดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองดี

ตอนที่ 4 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในโรงเรียน

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในโรงเรียน
2. ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามของสุกานดา นิมทองคำ (2535 : 62-63) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในโรงเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของ ลิเคิร์ต(Likert)

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในโรงเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในโรงเรียน เมื่อ
นักเรียนได้อ่านแล้วกรุณาทำเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่กำหนดให้
เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว
แบบสอบถามแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของท่านพอควร
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของท่านบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรกระทำของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ฉันให้เพื่อนยืมของใช้เมื่อเพื่อนลืมนำมาจากบ้าน					
00	ฉันช่วยสอนการบ้านเพื่อนในเวลาเพื่อนไม่เข้าใจบทเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

	คำถามเชิงบวก (คะแนน)	คำถามเชิงลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนไม่ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	3.67 - 5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามทางกายภาพในการปฏิบัติงานในโรงเรียนของ พัสณี สุขสาโรจน์ (2545 : 94-95) แล้วนำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วได้สร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพภายในโรงเรียนโดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert)

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพในโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือ โดยเลือกเพียงข้อเดียวที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านบ้างไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย

หมายถึง

ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อย

จริงน้อยที่สุด

หมายถึง

ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
000	ด้านอาคารสถานที่ ชั้นเรียนแออัด คับแคบทำให้ อากาศถ่ายเทไม่สะดวก สถานที่ทิ้งขยะสะอาดไม่ส่งกลิ่น รบกวน					
000	สื่อและอุปกรณ์การเรียน การสอน อุปกรณ์การเรียนการสอนเก่า ล้าสมัย ไม่ทันสมัย วัสดุอุปกรณ์ภายในโรงเรียนมี น้อยไม่เพียงพอต่อนักเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

	คำถามเชิงบวก (คะแนน)	คำถามเชิงลบ (คะแนน)
จริงที่สุด	5	1
จริง	4	2
จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9)

คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 2.33	หมายถึง	สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนไม่ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34 - 3.66	หมายถึง	สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	3.67 - 5.00	หมายถึง	สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนดี

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่เอื้อต่อสังคมของ ดวงตา เครือทิวา (2544 : 44-46) ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุงให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วได้สร้างแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ โดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิดมีตัวเลือกที่เป็นเหตุผล 6 ตัวเลือก ซึ่งเป็นตัวแทนการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อโดยยึดหลักตามทฤษฎีจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg) โดยสร้างเป็นสถานการณ์ขึ้นมาแล้วให้นักเรียนเลือกเหตุผลที่ตรงกับความคิดของตนเองมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ตัวอย่างแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่บุคคลต้องพบกับปัญหาที่ต้องใช้ การให้เหตุผลในการตัดสินใจเลือกที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ขอให้ท่านนักเรียนอ่านเรื่องต่างๆ ด้วยความตั้งใจแล้วให้นักเรียนเลือกใช้เหตุผลตามคำตอบที่จัดไว้ให้ 6 คำตอบ โดยให้เลือกตอบเพียง ข้อเดียวที่ตรงกับเหตุผลของนักเรียนมากที่สุด เมื่อเลือกคำตอบใดให้กากบาท (X) ลงในตัวอักษร ก ข ค ง จ และ ฉ ที่อยู่หน้าคำตอบในแต่ละข้อ

ข้อ 0 โมเมและเพื่อน ได้รับคำร้องขอจากอาจารย์ให้ช่วยพิมพ์งานด่วน ซึ่งมีผลต่อชื่อเสียงสถาบัน โดยอาจารย์ได้แบ่งงานพิมพ์ คนละ 10 หน้า เท่า ๆ กัน แต่โมเมทำงานได้เร็วและขยันจึงพิมพ์เสร็จก่อน ส่วนเพื่อน ๆ คนอื่นๆ พิมพ์ช้าและผิตบอยจึงยังมีงานเหลือ โมเมจึงพิมพ์งานของเพื่อนที่เหลือให้เสร็จ โมเมรับพิมพ์งานเพราะเหตุใด

- ก. ช่วยครั้งนี้ เพราะกลัวอาจารย์และเพื่อนโกรธ ซึ่งมีผลต่อการเรียน
- ข. อยากให้เพื่อนและอาจารย์ชมเชยมากขึ้น
- ค. เป็นหน้าที่ของศิษย์ที่ดียอมช่วยเหลือแทนคุณครูอาจารย์
- ง. ปกติพิมพ์ได้คล่องแคล่วอยู่แล้ว จึงไม่มีความลำบากที่จะช่วยเหลือ
- จ. เป็นความภูมิใจของข้าพเจ้าที่เป็นคนทำงานมีประสิทธิภาพสูงและไม่เห็นแก่ตัว
- ฉ. การช่วยพิมพ์งานให้อาจารย์ ซึ่งเป็นงานเร่งด่วน ที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของวิทยาลัย จะทำให้งานสำเร็จลุล่วงด้วยดี

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนในคำตอบแต่ละข้อจะตรงกับระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม 6 ชั้น ตามแนวคิดทฤษฎีของโคลเบอร์ก (Kohlberg) ถ้าคำตอบนั้นตรงกับขั้นการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมขั้นใดก็จะได้คะแนนเท่ากับขั้นนั้น ดังนี้

ให้คะแนน 6 คะแนน	ถ้าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 6
ให้คะแนน 5 คะแนน	ถ้าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 5
ให้คะแนน 4 คะแนน	ถ้าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 4
ให้คะแนน 3 คะแนน	ถ้าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 3
ให้คะแนน 2 คะแนน	ถ้าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 2
ให้คะแนน 1 คะแนน	ถ้าระดับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 1

การแปลความหมาย

ถ้าคะแนนเฉลี่ยตกอยู่ในช่วง 6 - 5.5	ตัดสินให้มีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 6
ถ้าคะแนนเฉลี่ยตกอยู่ในช่วง 5.49 - 4.5	ตัดสินให้มีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 5
ถ้าคะแนนเฉลี่ยตกอยู่ในช่วง 4.49 - 3.5	ตัดสินให้มีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 4
ถ้าคะแนนเฉลี่ยตกอยู่ในช่วง 3.49 - 2.5	ตัดสินให้มีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 3
ถ้าคะแนนเฉลี่ยตกอยู่ในช่วง 2.49 - 1.5	ตัดสินให้มีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 2
ถ้าคะแนนเฉลี่ยตกอยู่ในช่วง 1.49 ลงไป	ตัดสินให้มีจริยธรรมอยู่ในขั้นที่ 1

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และจุดมุ่งหมายแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีการดำเนินการและนิยามศัพท์เฉพาะ

2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา แล้วนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้วมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t - test เลือกเฉพาะค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และนำมาใช้ในการวิจัย

3. นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2 มาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach) และนำมาใช้ในการวิจัย

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒไปยังโรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากผู้อำนวยการโรงเรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ที่โรงเรียนกุหลาบวัฒนา ในระหว่างวันที่ 9 – 10 สิงหาคม 2546 จำนวนทั้งสิ้น 250 ฉบับ ได้รับคืนมาทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือตอบครบถ้วนทุกข้อคำถาม ปรากฏว่าแบบสอบถามทุกฉบับ ตอบได้อย่างสมบูรณ์ แล้วจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการคำนวณร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนตามตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม โดยใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าร้อยละ
 - 1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.3 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบโดยใช้ t-test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 หาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.2 หาตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน ซึ่งมีความสำคัญตามลำดับก่อน - หลัง โดยการใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง "ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร" กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F - Distribution
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean Squares
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าพารามิเตอร์
A	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	สมการพยากรณ์ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยใช้คะแนนมาตรฐาน
$\hat{Y}$	แทน	สมการพยากรณ์ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยใช้คะแนนดิบ
df	แทน	Degree of Freedom
SE	แทน	Standard Error (ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์)
R^2	แทน	R Square
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
Y	แทน	การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ
X_1	แทน	อายุ
X_2	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

X ₃	แทน	ค่าใช้จ่ายรายวัน
X ₄	แทน	สถานภาพโสด
X ₅	แทน	สถานภาพสมรสคู่
X ₆	แทน	สถานภาพสมรสหม้าย
X ₇	แทน	การศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา
X ₈	แทน	การศึกษาระดับมัธยมศึกษา
X ₉	แทน	การศึกษาระดับอุดมศึกษา
X ₁₀	แทน	รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
X ₁₁	แทน	บุคลิกภาพ
X ₁₂	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
X ₁₃	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน
X ₁₄	แทน	สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลส่วนตัว คิดค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน โดยใช้สถิติวิเคราะห์ หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. ค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตาม อายุ สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปร ได้แก่ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อม กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตาม อายุ สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตาราง 2 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
11 ปี	13	5.2
12 ปี	37	14.8
13 ปี	88	35.2
14 ปี	72	28.8
15 ปี	34	13.6
16 ปี	6	2.4
รวม	250	100.0

จากตาราง 2 พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 11 ปีมีร้อยละ 5.2 อายุ 12 ปีร้อยละ 14.8 อายุ 13 ปีมีสัดส่วนมากกว่าอายุอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 35.2 อายุ 14 ปีร้อยละ 28.8 อายุ 15 ปีพบร้อยละ 13.6 และอายุ 16 ปีพบในสัดส่วนเล็กน้อยคิดเป็นร้อยละ 2.4

ตาราง 3 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตาม สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

สถานภาพการสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	41	16.4
คู่	186	74.4
หม้าย	23	9.2
รวม	250	100.0

จากตาราง 3 พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองส่วนใหญ่มีสถานภาพ "คู่" คิดเป็นร้อยละ 74.4 สถานภาพ "โสด" ร้อยละ 16.4 และสถานภาพ "หม้าย" อีกร้อยละ 9.2

ตาราง 4 แสดงจำนวนและร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ระดับชั้นประถมศึกษา (ป. 1- ป. 6)	56	22.4
มัธยมต้น – มัธยมปลาย (ม. 1 – ม. 6)	101	40.4
ระดับอุดมศึกษา (ปวส. – ปริญญาตรีขึ้นไป)	93	37.2
รวม	250	100.0

จากตาราง 4 พบว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียน มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น – ตอนปลาย มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.4 รองลงมา มีการศึกษาระดับอุดมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 37.2 และมีการศึกษาระดับประถมศึกษาอีกร้อยละ 22.4

ตอนที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของตัวแปร ได้แก่ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

ตาราง 5 แสดงค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

รายละเอียด	$\bar{X}$	S	การแปลผล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2)	2.67	.40	ปานกลาง
บุคลิกภาพ (X_{11})	43.08	4.85	แสดงตัว
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{12})	3.62	.55	ดีพอใช้
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{13})	3.70	.55	ดี
สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน (X_{14})	2.93	.43	ดีพอใช้
การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ (Y)	4.58	.58	ขั้นที่ 5

จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อในระดับ 4.58 (มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับ 5) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2) ที่ 2.67 (ปานกลาง) ระดับคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพ (X_{11}) เท่ากับ 3.31 (แสดงตัว) คะแนนเฉลี่ยสัมพันธภาพระหว่างบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{12}) เท่ากับ 3.62 (สัมพันธภาพระดับปานกลาง) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียน

กับเพื่อน (X_{13}) เท่ากับ 3.70 (สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนดี) และคะแนนเฉลี่ยสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน (X_{14}) เท่ากับ 2.93 (สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนอยู่ในระดับปานกลาง)

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่าใช้จ่ายรายวัน และบุคลิกภาพ ด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตาราง 6 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเพื่อ ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ คำใช้
 จ่ายรายวัน รายได้ของบิดามารดา สถานภาพของบิดามารดา ระดับการศึกษาของบิดามารดา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา สัมพันธภาพ
 ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	Y
X ₁	1.00	-.186**	.154*	.120	-.144**	.065	.032	.099	-.128*	.029	-.048	-.029	-.018	-.199	-.035
X ₂		1.00	-.098	-.110	.083	.016	.019	-.045	.029	.037	.093	.089	.060	-.042	.065
X ₃			1.00	-.146*	.161*	-.056	-.077	-.018	.085	.295**	.064	.031	.190**	-.107	.148*
X ₄				1.00	-.755**	-.141*	-.082	.252**	-.184**	-.277**	-.131*	-.084	-.187**	.013	-.204**
X ₅					1.00	-.543**	-.015	-.133*	.148*	.281**	.050	.007	.125	-.043	.203**
X ₆						1.00	.128*	-.121	.013	-.135	.091	.097	.051	.048	-.045
X ₇							1.00	-.442**	-.414**	-.117	.026	.003	.030	.014	-.070
X ₈								1.00	-.634**	-.076	-.070	-.061	-.075	.000	-.127*
X ₉									1.00	.178*	.049	.060	.050	-.012	.190**
X ₁₀										1.00	.130*	.126*	.218**	-.138*	.287*
X ₁₁											1.00	.303**	.417**	.190	.128*
X ₁₂												1.00	.349**	.169**	.139*
X ₁₃													1.00	.079	.202**
X ₁₄														1.00	-.053
Y															1.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์ “ทางบวก” กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมี 4 ตัวแปร ซึ่งพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายรายวัน (X_3) ระดับรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X_{12}) และพบตัวแปรที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกจำนวน 3 ตัวแปร ซึ่งประกอบด้วย สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท “คู่” (X_5) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา (X_9) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_{13}) ซึ่งหมายถึง เมื่อนักเรียนมีระดับตัวแปรอิสระใด ๆ สูงขึ้นก็จะ มีแนวโน้มที่จะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อสูงขึ้นด้วย

ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่มีความสัมพันธ์ “ทางลบ” กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในระดับ .05 มีจำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น – มัธยมศึกษาตอนปลาย (X_8) และมีความสัมพันธ์ทางลบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท “โสด” (X_4) ซึ่งความสัมพันธ์ทางลบหมายถึง เมื่อตัวแปรอิสระ ใดมีค่าสูงขึ้นนักเรียนก็จะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อต่ำลง

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เพื่อค้นหาตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	4	11.163	2.791	9.379**
Residual	245	72.905	.298	
Total	249	84.068		

** มีระดับนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปร 4 ตัวแปรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถแสดงรายละเอียดสมการพยากรณ์ดังตาราง 8

ตาราง 8 แสดงตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตัวแปร	b	SE _b	β	R	R ²	F
X10	.849	.000	.212	.287	.082	22.240**
X4	.171	.098	.109	.321	.103	14.140**
X13	.135	.065	.129	.343	.118	10.964**
X9	.150	.073	.125	.364	.133	9.379**
R =.364						
R ² =.133						
SE=.073						
a = 3.887						

จากตาราง 8 พบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มี 4 ตัวแปร โดยเรียงลำดับจากตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ ตัวแปรรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง (X₁₀) สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท"โสด" (X₄) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X₁₃) และการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา (X₉) ซึ่งตัวแปรทั้ง 4 ตัวนี้ สามารถร่วมกันพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 13.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อโดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 3.887 - .849X_{10} - .171X_4 + .135X_{13} + .150X_9$$

สมการพยากรณ์ การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อโดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .212X_{10} - .109X_4 + .129X_{13} + .125X_9$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน
2. ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 250 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 250 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร มี 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ เพศ เติบโตที่ไหน สำเร็จชั้นเรียน สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.546 – 4.220 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7987

ตอนที่ 3 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.523 – 4.220 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7680

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.961 – 3.400 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .7703

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert Scale) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.049 – 4.459 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8013

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ โดยยึดหลักตามทฤษฎีจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg) เป็นแบบสอบถามปลายปิด มีตัวเลือก ที่เป็นเหตุผล 6 ตัวเลือก จำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.682 – 4.864 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9486

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยังโรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์จากผู้ดำเนินการโรงเรียนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ที่โรงเรียนกุหลาบวัฒนา ในระหว่างวันที่ 9 – 10 สิงหาคม 2546 จำนวนทั้งสิ้น 250 ฉบับ ได้รับคืนมาทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่นักเรียนตอบมาคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบถ้วนทุกข้อคำถาม ปรากฏว่าแบบสอบถามทุกฉบับ ตอบได้อย่างสมบูรณ์ แล้วจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนตามตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม โดยใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3.วิเคราะห์ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1.ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวก กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มีตัวแปรทั้งหมด 7 ตัวแปร ได้แก่ ค่าใช้จ่ายรายวัน (X_3) สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท"คู่" (X_5) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา(X_9) รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_{12}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{13})

2.ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มีตัวแปรทั้งหมด 2 ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง"โสด"(X_4) และระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(X_8)

3.ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีตัวแปรทั้งหมด 5 ตัวแปร ได้แก่ อายุ (X_1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(X_2) สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท"หม้าย"(X_6) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับชั้นประถมศึกษา(X_7)และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน(X_{14})

4.ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังตัวพยากรณ์ที่ส่งผลน้อยที่สุด มีตัวแปรทั้งหมด 4 ตัวแปร ได้แก่ รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_{10}) สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง"โสด" (X_4) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{13}) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา(X_9)

5.สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนำค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

5.1 สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 3.887 + .849X_{10} + .171X_4 + .135X_{13} + .150X_9$$

5.2 สมการพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

$$Z = .212X_{10} + .109X_4 + .129X_{13} + .125X_9$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยข้อมูลที่สรุปข้างต้น พบว่า

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มีตัวแปรทั้งหมด 7 ตัวแปร ได้แก่ ค่าใช้จ่ายรายวัน (X_3) สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท"คู่" (X_5) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา(X_9) รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_{10}) บุคลิกภาพ (X_{11}) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_{12}) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{13}) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยจึงอภิปรายผลดังนี้

1.1 ค่าใช้จ่ายรายวัน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าค่าใช้จ่ายรายวันของนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ทั้งนี้เพราะ ถ้านักเรียนได้รับค่าใช้จ่ายรายวันสูง ก็จะทำให้ นักเรียน มีโอกาสที่จะเอื้ออำนวย ในการที่จะให้ความช่วยเหลือ และมีน้ำใจเอื้อเฟื้อต่อเพื่อน ทำให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อสูงไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสันทัด สินธุ์ประทุม (2523: 45 - 47) ที่กล่าวว่า ในการแสดงพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคม นั้น บุคคลต้องเสียสละกำลังทรัพย์ ซึ่งบุคคลนั้นต้องประเมินสถานการณ์ในขณะนั้นแล้วว่า กำลังทรัพย์ของตนเอง มีเพียงพอที่จะเสียสละได้ โดยไม่เดือดร้อน ฉะนั้นบุคคลที่มีรายได้มากกว่า ย่อมแสดงพฤติกรรมเสียสละที่มีต่อสังคมได้มากกว่า

1.2 สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท"คู่" มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท"คู่" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียน ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนได้อยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่อยู่ด้วยกัน หรืออยู่เป็นคู่ ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสใกล้ชิด ได้รับความอบอุ่น ได้รับการปลูกฝัง การถ่ายทอดคำสั่งสอน ทางจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อได้ตึกว่านักเรียนที่อยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพเป็นโสด หรือหย่าร้าง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมโภชน์ สมบูรณ์ (สมโภชน์ สมบูรณ์. 2525 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Hurlock.1997) ที่กล่าวว่า การถ่ายทอดทางด้าน เจตคติ ค่านิยม ความเชื่อ ฯลฯ มาตั้งแต่วัยเด็กเล็ก จะมีศักยภาพ ที่ได้รับมาจากครอบครัวอย่างเต็มที่ พฤติกรรมที่แสดงออก เช่น พฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคม จึงเป็นสิ่งที่ได้

รับอิทธิพลมาจากครอบครัวมากกว่าหน่วยสังคมอื่น ๆ ดังนั้นสถานภาพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองประเภท “คู่” จึงน่าจะสามารถถ่ายทอด และปลูกฝังค่านิยม ทักษะทางจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ได้สมบูรณ์มากกว่า

1.3 ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูง ย่อมส่งผลให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อสูงตามไปด้วย อาจกล่าวได้ว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาดี ย่อมมีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินชีวิต และมีความรู้ ในด้านสังคม มากกว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า ดังนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีระดับการศึกษาสูง จึงมีวิธีการเลี้ยงดู และการถ่ายทอดค่านิยม ทางจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ได้ดีกว่าบิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุกานดา นิ่มทองคำ (2535 : 110 - 111) ที่ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่บิดามารดา มีการศึกษาสูงกว่าระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมีผลการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.4 รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ที่มีรายได้สูง ย่อมมีโอกาสที่จะเอื้ออำนวยความสะดวก และรับผิดชอบภาระค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของเด็กนักเรียน รวมทั้งการให้การสนับสนุน ในเรื่องของการเรียน และเรื่องส่วนตัว ของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีโอกาสที่จะช่วยเหลือ เสียสละ และมีน้ำใจกับผู้อื่นมากกว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีรายได้น้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบอนด์ (Bond : 34 - 54) ที่ได้ศึกษาพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางการเงินดี จะให้การบริจาคแก่เด็กที่ยากจนกว่า

1.5 บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extrovert) จะมีทักษะในการเข้าสังคม มีมนุษยสัมพันธ์ และสามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี ส่งผลให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่เอื้อต่อการมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ มีลักษณะชอบช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert) ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ แคทเทล และ ฮาโรวิทซ์ (Cattell and Harovitz. 1952 : 103 - 117) ที่ได้ศึกษา ความเอื้อเฟื้อของนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน โดยใช้แบบสอบถาม ลักษณะทางบุคลิกภาพ พบว่า นักศึกษาที่มีลักษณะแสดงตัว (Extrovert) มีความสัมพันธ์สูงกับความเอื้อเฟื้อ

1.6 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับบิดามารดา หรือผู้ปกครองดี ส่งผลให้ นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อสูงด้วย อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีการปฏิบัติตัว ที่ใกล้ชิด กับบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ทำให้ได้มีโอกาสแสดงความรัก ความเอาใจใส่ มีความห่วงใย และไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน มีการทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้ บิดามารดา หรือผู้ปกครอง สามารถถ่ายทอดคำแนะนำ และ การอบรมสั่งสอน ทางจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ โดยการปลูกฝังให้กับนักเรียน ได้มากกว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างบิดามารดา และผู้ปกครอง ที่ต่ำกว่า ดังที่ เฮิร์ลอค (Hurlock. 1964 : 661) ที่กล่าวว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวคือ บิดา มารดา ที่ยอมรับเด็ก ให้ความรัก ความสนใจ จะสามารถสร้างความอบอุ่น และความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่เด็ก และเด็กที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ก็จะส่งผลให้เด็ก มีสัมพันธภาพที่ดีแก่ผู้อื่นด้วย จากข้อความดังกล่าว จึงเป็นข้อสนับสนุนได้ว่า ถ้าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองดี จะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การพึ่งพาอาศัยกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้นักเรียนมีความสนิทสนมกัน มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน จึงมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ซึ่งสอดคล้องกับรวีวรรณ ฐัมชัย (2536 : 90) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนจะเรียนรู้และปรึกษาหารือ กับเพื่อนด้วยกัน มากกว่า ผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นถ้าสังคมกลุ่มเพื่อนดี นักเรียนจะได้รับอิทธิพลของเพื่อนไปด้วย

2. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบ กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 มีตัวแปรทั้งหมด 2 ตัวแปร ได้แก่ สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง"โสด"(X₄) และระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย(X₈)

2.1 สถานภาพการสมรสของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท โสด มีความสัมพันธ์ทางลบ กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพเป็นโสด จะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อต่ำกว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพคู่ หรือเป็นหม้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพเป็นโสด ยังขาดประสบการณ์การเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนเด็ก หรือมีวิธีการถ่ายทอดปลูกฝังจริยธรรม รวมทั้งความใกล้ชิด สนับสนุน อาจจะน้อยกว่าผู้ที่เคยมีบุตร จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดู ที่อยู่ภายใต้ การดูแลของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่เป็น

โสด จึงมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม กับ สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพโสด

2.2 ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีความสัมพันธ์ทางลบ กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่อยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น - ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อต่ำ อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปานกลาง อาจมีเวลาใกล้ชิดสนิทสนมน้อย เวลาในการอบรมเลี้ยงดู รวมทั้งความรู้ในการศึกษาเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ อาจจะมีน้อยกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่า แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับปานกลาง จะให้การถ่ายทอด เลี้ยงดู และอบรมจริยธรรมได้ไม่ดีเสมอไป ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของสุกานดา นิ่มทองคำ (สุกานดา นิ่มทองคำ, 2535 : 111 - 112) ที่กล่าวว่า ระดับการศึกษาช่วยให้บุคคลรับรู้และสำนึกในหน้าที่ มีมโนทัศน์ทางจริยธรรม และเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีการศึกษาสูง จึงสามารถถ่ายทอดค่านิยม และสำนึกทางจริยธรรมได้ดีกว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาน้อยกว่า

3. ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีตัวแปรทั้งหมด 5 ตัวแปร ได้แก่ อายุ (X_1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2) สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภทหม้าย (X_6) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับชั้นประถมศึกษา (X_7) และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน (X_{14})

3.1 อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีอายุระหว่าง 11 - 16 ปี และสัดส่วนอายุของนักเรียนที่มากที่สุดคือ ช่วงอายุระหว่าง 13 - 14 ปี ซึ่งเป็นช่วงที่อยู่ในวัยรุ่นตอนต้นเหมือนกัน นักเรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมในโรงเรียนเดียวกัน อาจทำให้เกิดการเรียนรู้ ที่ใกล้เคียงกัน ทำให้อายุไม่มีความสัมพันธ์ กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และจากการวิจัยดังกล่าวพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่เหนือกว่าอายุ กล่าวคือ นักเรียนจะได้คะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 4.58 ซึ่งจัดอยู่ในระดับ 5 โดยวัดจากเกณฑ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของโคลเบอร์ก (Kohlberg) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเรสต์ (Rest, 1969 : 225 - 252) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กอายุ 10 - 14 ปี พบว่า เด็กจะให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่เหนือกว่าอายุของเขา

3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่า นักเรียนจะมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีมาก ปานกลาง หรือพอใช้ จะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุรภรณ์ อ้นสวน (สุรภรณ์ อ้นสวน, 2539 : 61) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาไม่มี

ความสัมพันธ์กับแบบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรม อาจกล่าวได้ว่า นักเรียนจะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อเพื่อนั้น ขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น นักเรียนที่เรียนดี ถ้ามีสัมพันธภาพกับเพื่อนไม่ดี ก็อาจจะให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อต่ำก็ได้ หรือ นักเรียนที่เรียนดี และมีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี อาจจะมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมสูงก็ได้

3.3 สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองประเภท“หม้าย”ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพเป็นหม้าย อาจได้รับการถ่ายทอดและการอบรมสั่งสอนทางจริยธรรมมาเป็นอย่างดี เพราะบิดามารดา หรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพ “คู่” อาจจะถ่ายทอดปลูกฝังเหตุผลเชิงจริยธรรมได้ดีหรือไม่ดีก็ได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะการถ่ายทอดและการดูแลเอาใจใส่ของแต่ละบุคคล

3.4 ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับประถมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่อยู่ในระดับประถมศึกษาอาจจะเกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือไม่เกี่ยวข้องก็ได้ ที่เกี่ยวข้องเพราะบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาในระดับประถมศึกษา อาจจะถ่ายทอดอบรมเลี้ยงดู บุตรของตนได้ไม่เท่าที่ควร เพราะมีความรู้่น้อย หรืออาจไม่เกี่ยวข้องเพราะ ไม่ว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จะมีการศึกษาในระดับใด ต่างก็ต้องการที่จะเลี้ยงดูบุตรของตนให้ได้ดี ดูแลเอาใจใส่ ให้ความรักความเมตตา และถ่ายทอดแต่สิ่งที่ดีให้กับบุตร แต่อาจจะเป็นเพราะสิ่งแวดล้อม อิทธิพลของสื่อต่าง ๆ หรืออาจเป็นเพราะอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ดังนั้นระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับประถมศึกษา จึงไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

3.5 สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แสดงว่า สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน อาจเกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม หรืออาจไม่เกี่ยวข้องก็ได้ ทั้งนี้ เพราะ สภาพแวดล้อมทางกายภาพภายในโรงเรียนมีความเหมาะสม มีบรรยากาศดี ร่มรื่น สื่อการเรียนการสอนเหมาะสม ส่งเสริมบรรยากาศการเรียนการสอน นักเรียนก็ประพฤติปฏิบัติตัวได้เหมาะสม มีคุณธรรม จริยธรรม นักเรียนเป็นผู้ที่มีน้ำใจ หรือ สภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียนมีความเหมาะสม มีความร่มรื่น นักเรียนอาจมีลักษณะทางคุณธรรม จริยธรรม ที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประพฤติปฏิบัติตัว ความรู้สึกนึกคิดของแต่ละบุคคล

4. ตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม ที่สามารถพยากรณ์การให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเรียงลำดับจากตัวพยากรณ์ที่ส่งผลมากที่สุด ไปยังตัวพยากรณ์ที่ส่งผลน้อยที่สุด มีตัวแปรทั้งหมด 4 ตัวแปร ได้แก่ รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_{10}) สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง(X_4)

สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน(X_{13}) ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษา(X_9)

4.1 รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นลำดับแรก แสดงว่า ถ้าบิดามารดา หรือผู้ปกครองมีระดับรายได้ต่ำ ก็ส่งผลให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อต่ำ ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่ได้รับการดูแล หรืออยู่ภายใต้การปกครองของผู้ปกครองที่มีรายได้สูง ย่อมได้รับการดูแล และการอำนวยความสะดวก มากกว่า นักเรียนที่อยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีรายได้ต่ำ ซึ่งโอกาสที่นักเรียนจะมีปัจจัยในการอำนวยความสะดวกก็น้อย ดังนั้น นักเรียน ที่ผู้ปกครองมีรายได้สูง ก็จะเอื้ออำนวยให้เด็กได้ช่วยเหลือเกื้อกูล ผู้อื่น รู้จักการเสียสละ แบ่งปันให้กับผู้อื่น

4.2 สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง"โสด" ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นลำดับที่สอง แสดงว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพ โสด อาจจะยังไม่มีประสบการณ์ ในการเลี้ยงดูบุตร จึงส่งผลให้ นักเรียนที่อยู่ภายใต้การปกครอง ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีสถานภาพโสด มีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำกว่า นักเรียนที่อยู่ภายใต้ การปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีสถานภาพคู่ ดังนั้น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ที่มีสถานภาพ โสด จึงควรมีเวลา และหันมาใส่ใจ กับเด็กที่อยู่ภายใต้การปกครองให้มากขึ้น ด้วยการดูแลเอาใจใส่ สนใจ ให้ความรัก เพื่อสร้างความใกล้ชิดกันมากขึ้น ผู้ปกครองจะได้มีโอกาส ถ่ายทอด อบรมสั่งสอน จริยธรรมให้กับเด็กเพิ่มขึ้น

4.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นลำดับที่สาม แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี ส่งผลให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อสูงตามไปด้วย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การให้ความช่วยเหลือ การมีน้ำใจ การได้ทำกิจกรรมที่ดีต่อกัน ย่อมก่อให้เกิดความรู้สึก ที่เป็นมิตรไมตรีต่อกัน มีความรักใคร่สนิทสนมกัน จึงส่งผลให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อสูงตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับกรอนลันด์ (Gronlund, 1959 : 232) ที่กล่าวว่า เมื่อถึงวัยเด็กเข้าโรงเรียน เด็กจะได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในวัยเดียวกัน ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อน ในวัยเดียวกัน การอยู่ร่วมกันกับเพื่อน ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง และผู้อื่น เมื่อเขาอยู่กับเพื่อนได้อย่างมีความสุข เขาย่อมปรารถนาให้คนอื่นมีความสัมพันธ์ที่ดี และมีความสุขไปด้วย

4.4 ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครองระดับอุดมศึกษาส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรม ด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นลำดับที่สี่ แสดงว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาสูง สามารถถ่ายทอดการอบรมสั่งสอน และการปลูกฝังทางคุณธรรม จริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ได้ดีกว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่ำ

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา อาจมีทักษะในการสื่อสาร และ กลวิธีในการอบรมสั่งสอนเด็กได้ดีกว่า ดังที่สุกานดา นิมทองคำ(สุกานดานิมทองคำ. 2535 : 111) ที่ศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาที่สูงกว่าช่วยให้บุคคลสามารถถ่ายทอดมโนทัศน์ ค่านิยม และสำนึกทางจริยธรรมได้ดีกว่า แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีการศึกษาน้อย จะให้การอบรมสั่งสอนบุตรของตนไม่ดีเสมอไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางแผนนโยบาย และส่งเสริม การพัฒนาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยสามารถพิจารณาจากตัวแปรที่ส่งผลต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ซึ่งได้แก่ รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครองโสด สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างเพื่อน ผู้ปกครอง และครู เพื่อให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อที่สูงขึ้น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีทักษะ ความรู้ และสามารถนำไปใช้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดียิ่งขึ้น

1.2 ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนา และส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง จากผลการวิจัย สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับ บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยเห็นว่าตัวแปรนี้ควรได้รับการพัฒนา ให้มีความสัมพันธ์ในระดับที่สูงขึ้น โดยการจัดกิจกรรม จัดการอบรมทักษะ การ อบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน เพื่อปลูกฝังให้เด็กได้มีจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อสูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เช่น ค่านิยม การปรับตัว เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียน ในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย เช่น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น

2.3 ควรทำการศึกษาเพื่อพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น การปรับพฤติกรรม สถานการณ์จำลอง เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ.(2523).แนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมพล ทอรรถธรรมา.(2525).คุณธรรมและจริยธรรมของพลเมืองไทย.วารสารไทย.
- โกศล มีคุณ.(2524).การวิจัยเชิงทดลองฝึกอบรมใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและทักษะในการสวมบทบาทของ นักเรียนชั้นประถมศึกษา.ปริญญาโท กศ.ด.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- โกเศศ ดัวงอินทร์.(2528).ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียน ครู และนักเรียน เกี่ยวกับวิธีการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาสารัตถศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.(2539).วารสารการศึกษาการศึกษาแห่งชาติ.กรุงเทพฯ : สำนักกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.(2544-2549).สำนักงาน.แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9.สำนักคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- ชัยพร วิชชาวุธ.(2531).พฤติกรรมจริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน : ศึกษาตามแนวทางจิตวิทยาสังคม.กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายจุฬา.
- ชัยพร วิชชาวุธ,ธีระพร อูวรรณโณ.(2525).แนวคิดและพัฒนาการใหม่ในการปลูกฝังจริยธรรม.วารสารเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชาเลื่อง วุฒิจันทร์.(2524).หลักการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียน.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- ดวงจันทร์ หนูทอง.(2533).ผลของการใช้แม่แบบหนังสือที่มีต่อการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5 โรงเรียนวัดมณีเจริญมิตรภาพที่ 227 จังหวัดนครราชสีมา.ปริญญาโท กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน.(2522).จริยธรรมในทัศนะของนักพฤกษศาสตร์.รายงานการสัมมนาจริยธรรมในสังคมไทยปัจจุบัน.กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน.(2524).จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน.(2526).ครูกับการปลูกฝังจริยธรรมกับนักเรียน.สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวินและเพ็ญแข ประจันปัจฉิน.(2520).จริยธรรมของเยาวชนไทย. รายงานวิจัย ฉบับที่ 21 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทวีป อภิสิทธิ์.(2540).การปลูกฝังจริยธรรมจำเป็นอย่างไร.วารสารการศึกษาตลอดชีวิต

- ห่มเวลา ดวงประเสริฐ.(2540).เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักกีฬาบาสเกตบอลหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ธีระพร อุวรรณโณ.(2528).จริยศึกษา.มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดบางกอกบล็อก.
- นิภา บุญศรีสวัสดิ์.(2517).การศึกษาความมีน้ำใจของครู ความอยากรู้อยากเห็น ความเอื้อเฟื้อและเพทุบายของนักศึกษาปีที่1-4 วิทยาลัยนครปฐม. ปริญญาโท กศ.ม. : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ประกาศรี สีหอำไพ.(2540).พื้นฐานทางการศึกษาทางศาสนาและจริยธรรม.พิมพ์ครั้งที่ 2.สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระธรรมปิฎก.(2537).พุทธวิธีแก้ปัญหาเพื่อศตวรรษที่ 21.พิมพ์ครั้งที่ 5.บริษัทสหธรรมมิก จำกัด.
- พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต).(2539).องค์ประกอบของจิตพิสัยของเด็กและเยาวชน.รายงานการสัมมนาที่วัดญาณเวศกวัน อ.บางเลน จ.นครปฐม วันที่ 20 พฤศจิกายน.
- พระราชวรมณี.(2523).พุทธจริยธรรม.โรงพิมพ์การศาสนา. ,
- พิพัฒน์ ปิ่นจินดา.(2531).การเปรียบเทียบการสอนจริยศึกษา เพื่อยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรม โดยการอภิปรายกลุ่มและการสอนโดยวิธีเบญจจันทร์ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- ระวี ภาวิไล.(2522).จริยธรรมในสังคมไทย.วารสารการศึกษาแห่งชาติ5.(มิถุนายน-กรกฎาคม)
- วารินทร์ ม่วงสุวรรณ.(2517).ความสัมพันธ์ระหว่างการเลี้ยงดูลูกแบบให้ความรักและแบบควบคุมความเอื้อเฟื้อและวินัยทางสังคม.ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- วิทย์ วิศทเวทย์.(2524).จริยศาสตร์เบื้องต้น.กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- สง่า วุฒิประจักษ์.(2525).การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในการสอนจริยธรรมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู.ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สมเดช สีแสง.(2525).การทดลองสอนยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สมจิตต์ เจริญสุข.(2539).การศึกษาคุณธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ของครูประจำกลุ่มทางไกลของศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนในเขตภาคกลาง.ปริญญาโท กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สมทรง บุญญฤทธิ์.(2523).ปัญหาในการสร้างเสริมจริยธรรมในแนวทางการพัฒนาจริยธรรมไทย.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

- สมบูรณ์ ศาลาชีวิน.(2525).การศึกษาพัฒนาการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม,รายงานการวิจัยโครงการพัฒนาสังคมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สมศิริ ปลื้มจิตต์.(2534).การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเหตุผลเชิงจริยธรรมในการเรียนจริยธรรมของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยการสอนแบบบทบาทสมมุติกับการสอนแบบคู่มือครู.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมโภชน์ สมบูรณ์. (2525). การสร้างแบบทดสอบค่านิยมเพื่อใช้สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์ ศศ. ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- สาโรช บัวศรี.(2527).จริยธรรมศึกษา.กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- สุกานดา นิ่มทองคำ.(2535).ตัวแปรเชิงจิตสังคมและชีวพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เอื้อต่อสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร.ปริญญานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สุรภรณ์ อันสวน. (2539). การสังเคราะห์ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมโดยวิธีการวิเคราะห์เมตดา. ปริญญานิพนธ์ กศ. ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุวิทย์ ก้องฮา.(2532).การศึกษาเปรียบเทียบการสอนจริยศึกษาเพื่อยกระดับเหตุผลเชิงจริยธรรมโดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติและการเชิงหนึ่งตะลุงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดสงขลา.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- โสภา (ชูพิกุลชัย) ชปีลมันน์.(2542).พัฒนาตนเองทางเลือกที่คุ้มค่าในยุคสังคมวิกฤต.มูลนิธิธารน้ำใจเพื่อพัฒนาสังคมไทย.

Aronfreed, Justin.(1970).*The socialization of Altruistic and Sympathetic Behavior : Some Theoretical and Experimental Analysis,in Altruism and Helping Behavior.*New York,Academic Press.

Biskin, Donald S. and Kanneth Hosdinson.(1977).*An Experimental Test of the Effect of Structured Discussions of Moral Dilemmas Found in Children's Literatures on Moral Reasoning.*The Elementary School Journal.

Bond, Norman David.(1969).*Correlates of Altruism in Elementary Shool Children.*Dissertation Abstraces : April.

Brown, Roger and Willam Hannah.(1965).*Social Phychology.* N.Y. : Free Press.

Cattel, R. and J. Harowitz.(1952).*Objective Personality Test Investigating he Structure of Altruism in Relation to Source Traits.*Journal of Personality.

- Friedrichs, R.W.(1960).*Alter Versus Ego : An Exploratory Assessment of Altruism*.American Sociological Research.
- Greenberg, Martin S.Z.(1969).*Situational Determinants of Altruistic Behaviors*.Dissertation Abstracts : December.
- Hurlock} E. B. (1964). Child Development. Nd ed } Newyork : Mc Graw Hill.
- Kohlberg, Lawrence.(1976).*Moral Development and Behavior*.New York : Holt Rinchart and Winston Co.
- Niles William Jeremiah.(1983).*The effects of moral education on delinquents and predelinquents*.Dissertation Abstracts Intermination.
- Rest, J. Turiel.(1969).*Level of Moral Development as a Determinant of Preference and Comprehension of Moral Judgment Made by Other*.Journal of Personality.
- Stoll, Sharon-Kay and Jennifer M. Beller.(1993).*The Effect of a longitvdinal Teaching Methodology and Classroom Environment on Both Cognitive and Behavioral Moral Development*.In Paper precented at the annual Meeting of The American Alliance for Heart Physical Education,Recreation and Dance.Washington D.C.

ภาคผนวก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/๕๔๖๕

วันที่ / กรกฎาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์ณี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง และ อาจารย์พาสนา จุลรัตน์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ให้ นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์ณี หะวานนท์)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/5730

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔๓ กรกฎาคม 2546

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้จัดการ โรงเรียนมาแตร์เดอี วิทยาลัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์ณี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1-3 จำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ในระหว่างเดือนกรกฎาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตฯ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์ณี หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4108510 มือถือ 09-1214125

ที่ ศธ 0519.12/ 5734

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๕3 กรกฎาคม 2546

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้จัดการโรงเรียนกุหลาบวัฒนา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนกุหลาบวัฒนา เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์อารี พันธุ์ณี เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 จำนวน 210 คน ตอบแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ ในระหว่างเดือน สิงหาคม 2546

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์นภาพรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4108510 มือถือ 09-1214125

แบบสอบถามตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดา หรือผู้ปกครอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ

2. แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ข้อมูลส่วนตัว บุคลิกภาพของนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และเพื่อน สภาพแวดล้อมทางกายภาพทั่วไป ภายในโรงเรียน และการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ จะไม่มีคำตอบใด ถูกหรือผิด และจะไม่กระทบกระเทือนผลการเรียนของนักเรียน และจะไม่นำไปเปิดเผยเป็นรายบุคคล แต่จะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนมากที่สุด

3. โปรดตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด และขอความกรุณา ตอบให้ครบทุกข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง กรุณาเติมข้อมูลในช่องว่าง.....หรือทำเครื่องหมาย / ลงใน() หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียน

1. อายุ.....ปี
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....
3. ค่าใช้จ่ายรายวัน.....บาท / วัน
4. รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง.....บาท / เดือน
5. สถานภาพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 - () โสด
 - () คู่
 - () หม้าย
6. ระดับการศึกษาของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง
 - () ระดับชั้นประถมศึกษา(ป.1-ป.6)
 - () ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ถึง มัธยมศึกษาตอนปลาย(ม.1-ม.6)
 - () ระดับอุดมศึกษา(ปวส.-ปริญญาตรีขึ้นไป)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสำรวจบุคลิกภาพของนักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้ว กรุณาเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งทางด้านขวามือ โดยเลือกให้ตรงกับความเป็นจริงที่ตรงกับตัวนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ฉันชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนและชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น					
2	ฉันไม่ชอบทำงานที่ไม่มีแบบแผนที่แน่นอนตายตัว					
3	ฉันชอบที่ต้องอยู่บ้านคนเดียว หรือได้ทำอะไรเพียงคนเดียว					
4	ฉันมีความสุขเมื่อเพื่อนจะไปไหนแล้วนึกถึงฉันเป็นคนแรกที่จะชวนไปด้วย					
5	ฉันมีความสุขกับการได้คิดอะไรเพียงคนเดียวตามลำพัง					
6	ฉันเชื่อมั่นในความคิดของตัวเองฉันว่าฉันคิดอะไรมักจะถูกต้องเสมอ					
7	ฉันชอบแยกตัวอยู่คนเดียวเพื่อที่จะได้มีเวลาเป็นส่วนตัว					
8	ฉันชอบการร่วมวงสนทนากับเพื่อนในเรื่องรอบตัวทั่วๆ ไป					
9	ฉันชอบใช้เวลาว่างเพื่อไปทำกิจกรรมคนเดียว เช่น ต่อจิ๊กซอ, วาดรูป, อ่านหนังสือ ฯ					
10	เมื่อมีปัญหาฉันมักจะเก็บความรู้สึกไว้ในใจและไม่ชอบปรึกษาใคร					
11	การอยู่คนเดียวทำให้ฉันรู้สึกสงบ					
12	ฉันไม่ชอบการจัดห้องใหม่					
13	ฉันชอบระบายความในใจให้เพื่อนฟัง					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ทางด้านขวามือโดยเลือกเพียงหนึ่งช่องที่ตรงกับกรกระทำของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ผู้ปกครองของฉันแสดงออกให้ฉันรู้ว่าท่านรักและห่วงใยฉัน					
2	ในเวลาที่ฉันมีปัญหาฉันมักจะปรึกษาผู้ปกครองของฉัน					
3	ผู้ปกครองไม่ค่อยสนใจว่าฉันจะไปไหนมาไหน หรือมีผลการเรียนเป็นอย่างไร					
4	ผู้ปกครองของฉันรอคอยฉันเวลาที่ฉันกลับบ้านไม่ตรงเวลา					
5	ในวันหยุด ผู้ปกครองของฉันจะมีเวลาอยู่กับฉันหรือพาฉันไปเที่ยว					
6	ฉันกับผู้ปกครองไม่ค่อยได้มีเวลาอยู่ด้วยกัน					
7	ผู้ปกครองของฉันมักจะเข้มงวดและไม่ชอบให้ฉันทำกิจกรรมกับร่วมกับเพื่อน					
8	ผู้ปกครองของฉันคอยเอาใจใส่และดูแลฉัน ในเวลาที่ฉันไม่สบาย					
9	ผู้ปกครองฉัน มักจะอบรมสั่งสอนให้ฉันตั้งใจเรียนและเป็นคนดี					
10	ฉันไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ปกครองสักเท่าไร					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสภาพแวดล้อมในโรงเรียน เมื่อนักเรียนได้อ่านแล้ว กรุณา / ลงในช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่กำหนดให้เพียงข้อละเครื่องหมายเดียว

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ฉันให้เพื่อนยืมของใช้ เมื่อเพื่อนลืมนำมาจากบ้าน					
2	ฉันช่วยสอนการบ้านเพื่อนในเวลาที่เพื่อนไม่เข้าใจบทเรียน					
3	ไม่ควรให้เครื่องเขียนเพื่อนยืมในเมื่อไม่รู้จักรับผิดชอบเตรียมมาจากบ้าน					
4	เพื่อนของฉันมักให้ความช่วยเหลือเมื่อฉันเดือดร้อน					
5	ฉันอยากมาโรงเรียนเพราะมีความสุขที่ได้เจอเพื่อน					
6	เวลาอยู่ที่โรงเรียนฉันมักไม่ค่อยได้พูดกับใคร					
7	ฉันชอบอ่านหนังสือในห้องสมุด คนเดียว					
8	ฉันชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน					
9	เพื่อนมักจะชวนฉันเข้ากลุ่มเสมอในเวลาทำกิจกรรมกลุ่ม					
10	เพื่อนที่โรงเรียนของฉันไม่ค่อยมีใครจริงใจกับฉัน					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามสภาพแวดล้อมทางกายภาพในโรงเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือ โดยเลือกเพียงข้อเดียวที่ตรง
กับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ด้านอาคารสถานที่ ชั้นเรียนแออัด คับแคบทำให้อากาศ ถ่ายเทไม่สะดวก					
2	สถานที่ทิ้งขยะสะอาด ไม่ส่งกลิ่นรบกวน					
3	ภายในโรงเรียนมีสถานที่นั่งพักผ่อน เพียงพอในเวลาพักกลางวัน					
4	บริเวณโรงเรียนมีความสะอาดและเป็น ระเบียบเรียบร้อย					
5	จำนวนห้องเรียนเพียงพอกับจำนวน นักเรียน					
6	ด้านสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน อุปกรณ์การเรียน การสอนเก่าล้าหลัง ไม่ทันสมัย					
7	วัสดุอุปกรณ์ ภายในโรงเรียนมีน้อย ไม่เพียงพอต่อนักเรียน					
8	มีการจัดบริการอำนวยความสะดวก สำหรับคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี อื่นๆ					
9	ในการฝึกภาคปฏิบัติ มีอุปกรณ์และ เครื่องมือเพียงพอ					
10	นักเรียนไม่ได้รับความสะดวกในการ เบิกอุปกรณ์,เครื่องมือ ใช้ในกิจ กรรมการเรียนต่างๆ					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งพบปัญหาที่ต้องใช้เหตุผลในการตัดสินใจเลือกที่จะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ขอให้นักเรียนอ่านเรื่องต่างๆ ด้วยความตั้งใจแล้วให้นักเรียนเลือกให้เหตุผลตามคำตอบที่จัดไว้ให้ 6 คำตอบโดยให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียวที่ตรงกับเหตุผลของนักเรียนมากที่สุด เมื่อเลือกคำตอบใดให้กากบาท (X) ลงในตัวอักษร ก ข ค ง จ หรือ ฉ ที่อยู่หน้าคำตอบในแต่ละข้อ

1. โมเม และเพื่อน ได้รับคำขอร้องจากอาจารย์ให้ช่วยพิมพ์งานด่วน ซึ่งมีผลต่อชื่อเสียงสถาบัน โดยอาจารย์ได้แบ่งงานพิมพ์คนละ 10 หน้า เท่าๆ กัน แต่โมเมทำงานได้เร็วและขยันจึงพิมพ์เสร็จก่อน ส่วนเพื่อนๆ คนอื่นๆ พิมพ์ช้าและผัดบอยจึงยังมีงานเหลือ โมเมจึงช่วยพิมพ์งานของเพื่อนที่เหลือให้เสร็จ โมเมรับพิมพ์ให้เพราะเหตุใด
 - ก. ช่วยครั้งนี้ เพราะกลัวอาจารย์และเพื่อนโกรธ ซึ่งมีผลต่อการเรียน
 - ข. อยากให้เพื่อนและอาจารย์ชมเชยเรามากขึ้น
 - ค. เป็นหน้าที่ของศิษย์ที่ดียอมช่วยเหลือแทนคุณครูอาจารย์
 - ง. ว่างอยู่และพิมพ์ได้คล่องแคล่ว จึงไม่มีความลำบากใจที่จะช่วยเหลือ
 - จ. เป็นความภูมิใจของข้าพเจ้าที่เป็นคนทำงานมีประสิทธิภาพสูงและไม่เห็นแก่ตัว
 - ฉ. การช่วยพิมพ์งานให้อาจารย์ ซึ่งเป็นงานเร่งด่วน ที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของวิทยาลัยจะทำให้งานสำเร็จลุล่วงด้วยดี มีผลดีต่ออาจารย์และวิทยาลัย
2. ศติมามักจะแต่งกายผิดระเบียบเป็นประจำ เช่น ใส่เข็มขัดไม่เป็นไปตามแบบของโรงเรียน เนื่องจากที่บ้านเธอไม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้อเครื่องแต่งกายให้เธอ อรอนงค์จึงนำเครื่องแต่งกายที่ยังใหม่และถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนมาให้ศติมา

ท่านคิดว่าเหตุผลที่อรอนงค์ทำเช่นนั้นเพราะอะไร

 - ก. เพื่อให้ครู อาจารย์ ยกย่องชมเชย
 - ข. เพราะกลัวถูกลงโทษตัดคะแนนความประพฤติ
 - ค. เพื่อให้ครู อาจารย์ ยกตัวเองให้เป็นบุคคลตัวอย่างเรื่องการแต่งกาย
 - ง. การเป็นนักเรียนต้องปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนอยู่แล้ว
 - จ. การแต่งกายถูกต้อง คือ ผู้มีบุคลิกดี สร้างชื่อเสียงให้สถาบัน
 - ฉ. การแต่งกายถูก ระเบียบเป็นการให้เกียรติสถาบัน และสร้างวินัยให้สังคม
3. วิเชียรเป็นนักศึกษาที่มีบุคลิกภาพไปทาง นักเลงโต แต่มีอุปนิสัย รักเพื่อนฝูง มีน้ำใจให้เพื่อนๆ และช่วยเหลือเพื่อนอย่างจริงใจ จึงทำให้เพื่อนๆ รัก เมื่อวิเชียรมีปัญหาถูกนักเลงในท้องถิ่นรุมทำร้าย เพื่อนต่างมีความรู้สึกเจ็บร้อนแทนและพร้อมที่จะยกพวกตีกับนักเลงท้องถิ่น แต่วิเชียรไม่ต้องการให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น ไปเจรจาสงบศึกกับนักเลงท้องถิ่นโดยยอมกล่าวขอโทษต่อหน้าผู้คนมากมายทั้งๆ ที่วิเชียรไม่มีความผิดใดๆ เลย

หากท่านเป็นวิเชียรท่านมีเหตุผลอย่างไรในการทำเช่นนั้น

- ก. กลัวเพื่อนๆ จะได้รับบาดเจ็บเหมือนตัวเอง
- ข. กลัวถูกไล่ออกตามระเบียบของวิทยาลัยในการก่อการทะเลาะวิวาท
- ค. เป็นนักเลงที่แท้จริงต้องไม่ให้ผู้อื่นเดือนร้อนด้วย
- ง. การทะเลาะวิวาทเป็นการกระทำที่ไม่ก่อให้เกิดผลดีแก่มวลมนุษยทุกคน
- จ. เป็นนักศึกษาต้องปฏิบัติตามให้ถูกต้องตามระเบียบของวิทยาลัย
- ฉ. ละอายใจหากเพื่อนๆ ทุกคนต้องเดือดร้อนเพราะตัวเองเป็นสาเหตุ

4. สมเกียรติเป็นนักบาสเกตบอลฝีมือดีของทีม ขณะทำการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ ได้ถูกส่องนักกีฬาทีมคู่แข่งชนหนักล้ม ข้อเท้าแพลง สมเกียรติไม่มียาและผ้าพันข้อเท้า สมองได้น้ำยาและผ้าพันข้อเท้ามาให้โดยที่สมเกียรติมิได้ขอร้อง ท่านคิดว่าสมองทำเช่นนั้นเพราะเหตุใด

- ก. ต้องการ ถ้วยรางวัลนักกีฬามารยาทดีเด่น
- ข. แสดงให้ทีมคู่แข่งเห็นถึงความมีน้ำใจ
- ค. นักกีฬาที่ดีควรปฏิบัติตามเช่นนี้
- ง. กลัวสมเกียรติและเพื่อนๆ จะโกรธและแค้นในการแข่งขันครั้งต่อไป
- จ. รับผิดชอบในการกระทำของตนเองที่เป็นผู้ทำให้สมเกียรติได้รับบาดเจ็บ
- ฉ. การช่วยผู้อื่นให้พ้นจากความทุกข์ความเดือดร้อนเป็นสิ่งที่มวลมนุษยชาติควรปฏิบัติต่อกันโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น

5. การประกวดนางนพมาศ ในงานลอยกระทงของโรงเรียนที่ผ่านมา ได้ใช้กติกาการตัดสินด้วยจำนวนลูกโป่ง เพื่อหาเงินรายได้ไปจัดกิจกรรมให้เด็กกำพร้าในวันเด็กที่จะถึง สมศรีชนะเลิศและได้เป็นนางนพมาศ เพราะมีจำนวนลูกโป่งมากที่สุด ดวงใจได้รองอันดับที่ 1 รู้สึกไม่พอใจเพราะสวยกว่าสมศรี แต่พรทิพย์ซึ่งได้รองอันดับที่ 2 และเป็นผู้ที่สวยที่สุดใน การประกวดไม่รู้สึกโกรธกลับแสดงความชื่นชมยินดีกับสมศรี และปลอบโยน ดวงใจให้คลายความไม่พอใจ หากท่านเป็นพรทิพย์ท่านมีเหตุผลอย่างไรในการทำเช่นนั้น

- ก. ยอมรับและชื่นชมยินดีเมื่อผู้อื่นได้รับความสุขหรือประสบความสำเร็จโดยชอบธรรม
- ข. กลัวดวงใจเสียใจจนทำร้ายตัวเองหรือทำร้ายเพื่อนๆ
- ค. เพื่อนๆ และอาจารย์จะได้ยกย่องชมเชยว่ามีน้ำใจดีงาม
- ง. ตำแหน่งเป็นเพียงการสมมติเท่านั้น ไม่ได้จริงจัง
- จ. ทำตามหน้าที่ของผู้ประกวดที่ดีและเพื่อนที่ดี
- ฉ. รักษาความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนและเพื่อแสดงความชื่นชมยินดีเมื่อเขาได้ดีมีความสุข และปลอบโยนเมื่อเพื่อนมีทุกข์

6. ภราดรมักจะมาถึงโรงเรียนแต่เช้าเป็นประจำและเห็นว่าห้องเรียนมีขยะสกปรก ภราดรจึงช่วยเก็บกวาดขยะโดยที่ไม่ต้องรอให้เพื่อนนักเรียนที่เป็นเวรทำความสะอาดมาทำ ท่านคิดว่าภราดรมีเหตุอย่างไรในการทำเช่นนั้น

- ก. เพื่อทำให้เกิดความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ทำให้ทุกคนสดชื่น สะอาด สบายตา บรรยากาศน่าเรียนและไม่เป็นภาระของภารโรงที่ต้องทำงานหนัก
- ข. เป็นสิ่งที่นักเรียนที่ดีควรปฏิบัติให้โรงเรียน
- ค. เพราะไม่อยากถูกทำโทษที่เห็นห้องเรียนสกปรก แล้วยังนั่งดูตาย
- ง. เป็นความภาคภูมิใจที่ตนเองได้ทำในสิ่งที่เห็นว่าสมควร
- จ. อาจได้รับความดีความชอบจากอาจารย์
- ฉ. ทำให้อาจารย์รักและเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เพื่อน
7. ถ้าข้าพเจ้าเห็นผู้ร้ายกำลังลักทรัพย์ และต่อมาผู้ร้ายถูกจับได้ ผู้ที่ได้รับความเดือนร้อนขอ ร้องให้ข้าพเจ้าช่วยเป็นพยานให้ ข้าพเจ้าจะไปเป็นพยานให้ เพราะ
- ก. การเป็นพยานให้ตำรวจจะทำให้ข้าพเจ้ามีแต่ทางดีมากกว่าทางเสีย
- ข. เป็นสิ่งที่ควรกระทำในฐานะพลเมืองดีที่ข้าพเจ้าจะทำได้
- ค. กลัวคนร้ายรอดจากการจับกุมและมาขโมยของของข้าพเจ้าบ้าง
- ง. การเป็นพยานไม่เป็นการกระทำที่ขัดกับกฎเกณฑ์ใดๆ
- จ. คนที่ทำผิดควรได้รับการลงโทษเพื่อความยุติธรรมในสังคม
- ฉ. เป็นการฉลาดที่จะเป็นพยานเพราะคนอื่น ๆ รู้คงจะเห็นว่าข้าพเจ้าทำถูกต้องแล้ว
8. บุชบาเห็นคนตาบอดกำลังจะข้ามถนน จึงได้เข้าไปช่วยเหลือโดยการจูงคนตาบอดข้าม ถนนตรงทางม้าลาย บุชบาทำเช่นนั้นเพราะ
- ก. กลัวคนอื่นจะนิทาว่าเป็นคนไม่มีน้ำใจ
- ข. อยากให้คนอื่นชมเชยว่าเป็นคนดี ช่วยเหลือคนพิการ
- ค. ปกติคนทั่วไปเขาก็ทำกันแบบนี้อยู่แล้ว
- ง. คนที่แข็งแรงกว่าควรให้ความช่วยเหลือคนที่อ่อนแอกว่าเมื่อมีโอกาส
- จ. เพื่อเป็นตัวอย่างให้สังคมมาสนใจคนพิการมากขึ้น
- ฉ. การให้ความช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอกว่า จะได้ทำให้เขารู้สึกว่ายังมีเพื่อนมนุษย์ที่ยังเอื้อ ออาทรต่อเขาและเขาก็มีคุณค่าเหมือนกับคนอื่น ทั่วๆไปที่มีอวัยวะครบ 32 ประการ เช่นกัน
9. สายพิน กำลังเดินทางไปทำงานระหว่างทาง ได้พบผู้หญิงวัยกลางคนกำลังเป็นลมอยู่ข้าง ทาง สายพินจึงได้อยู่ช่วยปฐมพยาบาล จนผู้หญิงคนนั้นค่อยยังชั่วขึ้น ทำให้วันนั้นเธอเดิน ทางไปทำงานล่าช้ากว่าทุกวัน สายพินทำเช่นนั้นเพราะ
- ก. กลัวว่าวันหนึ่งถ้าเธอเป็นลมแล้วจะไม่มีใครช่วย
- ข. การให้ความช่วยเหลือคนที่กำลังได้รับความลำบาก ทำให้เรารู้สึกว่าเราได้ทำในสิ่ง ที่มีประโยชน์และมีคุณค่าต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
- ค. เป็นความภูมิใจที่เราได้ช่วยคนที่ได้รับความลำบาก ทำให้เขามีสภาพที่ดีกว่าเดิม
- ง. คนเราอยู่ในสังคมเดียวกัน ควรจะช่วยเหลือกัน สังคมจะได้ดีขึ้น

ข. เพราะมีคนที่ร่วมเดินทางด้วยกันให้ความช่วยเหลือ เธอเลยต้องอยู่ช่วยจะได้มีคนช่วยหลายๆ คน

ฉ. ใครๆ ที่พบเห็นจะได้ชมเชยว่าเธอเป็นคนดี

10. ถ้ารุ่นน้องในโรงเรียนฯ ของท่านชอบทะเลาะวิวาท ได้เถียง และลงไม้ลงมือกันเป็นประจำ ท่านเป็นรุ่นพี่ ท่านจะห้ามปรามรุ่นน้องเหล่านี้ โดยท่านจะให้เหตุผลกับเขาว่า

ก. ถ้าไม่เลิกทะเลาะกันจะถูกลงโทษตามระเบียบของโรงเรียน

ข. การทะเลาะเบาะแว้ง ทำให้จิตใจขุ่นมัว และชีวิตขาดความสุข ควรจะให้อภัยซึ่งกันและกัน เพื่อจิตใจจะได้ปลอดโปร่ง ผ่องใสและอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

ค. การทะเลาะกันจะไม่ช่วยทำให้แก้ปัญหาได้เลย แต่การปรับความเข้าใจอย่างสงบจะมีประโยชน์กว่า

ง. การทะเลาะกันทำให้ขายหน้าชาวบ้าน ใครๆ จะเอาไปนินทาได้

จ. ถ้าเราทำดีกับคนอื่น เขาก็จะทำดีตอบแทนเรา ถ้าเราทำไม่ดีกับเขา เขาก็จะทำไม่ดีกับเราเช่นกัน

ฉ. เป็นนักเรียนร่วมสถาบันเดียวกัน มีหน้าที่ต้องรักษาความสามัคคีและให้อภัยกัน

11. ถ้าหน่วยแพทย์และพยาบาลเคลื่อนที่มาให้บริการโลหิตที่วิทยาลัย พัชร่าจะบริจาคโลหิตทันที พัชร่าทำเช่นนั้นเพราะเหตุใด

ก. เพราะเป็นการทำความดีต่อผู้อื่นและสังคมโดยที่ไม่เดือดร้อน

ข. ไม่มีงานในหน้าที่ซึ่งสำคัญกว่าที่จะต้องรีบทำ

ค. เป็นการเสียสละที่ได้ผลคุ้มค่า เพราะมีการบริการอาหารและเครื่องดื่มฟรี

ง. เพราะเห็นว่ามีโลหิตสำรองเหลืออยู่น้อย

จ. ทางกรแพทย์ให้ความเห็นว่าเมื่อบริจาคโลหิตแล้วจะทำให้ร่างกายแข็งแรง

ฉ. กลัวเพื่อนจะหาว่าเป็นคนใจแคบ เพราะเพื่อนๆ ทุกคนก็ไปบริจาคโลหิตกัน

12. เอกได้รับรางวัลนักศึกษาดีเด่นเป็นเงินสามหมื่นบาท แม้ว่าเขาจะมีฐานะยากจนและต้องการเก็บเงินไว้ใช้จ่ายสำหรับการเรียนของเขา แต่เขาก็ได้สละเงินหนึ่งหมื่นบาทให้ติเรก ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีฐานะยากจนเช่นกัน แต่ไม่ได้รับทุนเพื่อให้ติเรกนำเงินไปใช้จ่ายขณะศึกษา หากท่านเป็นเอกท่านมีเหตุผลเช่นไรในการทำเช่นนั้น

ก. เพื่อไม่ให้ติเรกมาขอยืมมากกว่านั้น ซึ่งรู้ว่าไม่ได้คืนแน่

ข. จะได้ชื่อว่าเป็นพ่อพระของคนจน

ค. การเสียสละครั้งนี้อาจได้รางวัลดีเด่นอีกครั้ง

ง. การเสียสละเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้เป็นสิ่งที่พึงกระทำ

จ. บุคคลผู้มีทรัพย์แต่กลับตระหนี่มิเคยช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ย่อมหาคุณค่าแก่สังคมไม่ได้

ฉ. ได้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะสละกำลังกาย กำลังสติปัญญาและกำลังทรัพย์ เพื่อคนที่ยากจน จนสุดความสามารถ

13. ถ้ามีเด็กรุ่นน้องหรือเพื่อนของนักเรียนมาขอคำปรึกษาในเรื่องของการเรียนต่อ ซึ่งอยู่ระหว่างตัดสินใจว่าจะเรียนต่อดีหรือไม่ ถ้านักเรียนเห็นว่าเขาควรจะเรียนต่อ นักเรียนจะให้เหตุผลกับเขาว่าอย่างไร

- ก. ควรเรียนให้มากๆ เพื่อจะได้เป็นที่พึ่งแก่ตนเอง และจะได้นำความรู้ไปสร้างประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นเมื่อเติบโตขึ้น
- ข. การเรียนให้มากจะช่วยให้ไม่ต้องทำงานที่เหนื่อยมาก
- ค. การเรียนให้มากจะทำให้มีกินมีใช้อย่างสมบูรณ์พลสุข
- ง. ถ้ามีคนส่งเสริมให้เรียน หน้าที่ของคนในวัยนี้ คือ เรียนหาความรู้ให้เต็มที่
- จ. ควรเรียนให้มาก เพราะใครๆ ก็ชอบคบหากับคนที่มีความรู้และชื่นชมยกย่อง
- ฉ. ถ้าเรียนมาก ก็จะทำให้มีความรู้มาก สามารถนำความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวมได้

14. บ่อยครั้งที่นักแสดง นักร้องและเหล่าดาราร่วมมือกันจัดงานแสดงคอนเสิร์ตเพื่อรณรงค์ให้ประชาชนคนไทยร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ก. กลัวถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกไม่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์
- ข. หารายได้และคะแนนนิยมให้ตัวเอง
- ค. ดาราทุกคนไปก็ควรจะรวมไปกับเขาด้วย
- ง. เป็นดาราควรมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย
- จ. เป็นหน้าที่ของดาราและมนุษย์ทุกคนที่จะต้องช่วยกันรณรงค์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ฉ. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญควรแก่การอนุรักษ์

15. ทุกวันหลังจากเลิกเรียน วลลี มีหน้าที่ช่วยคุณแม่ทำงานบ้านและช่วยทำกับข้าวทุกวัน วันหนึ่งหลังจากเลิกเรียนแล้วเพื่อนๆ หลายคนชวนกันไปบ้านอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อร่วมงานฉลองวันเกิดอาจารย์ โดยอาจารย์จัดเลี้ยงอาหารและไอศกรีม ซึ่งเป็นของชอบของวลลีทั้งนั้น แต่วลลีปฏิเสธที่จะไปกับเพื่อน และรีบกลับบ้านมาช่วยคุณแม่ทำงานบ้านเช่นเคย

ถ้าท่านเป็นวลลี ท่านมีเหตุผลอะไรในการทำเช่นนี้

- ก. กลัวคุณแม่ดุ
- ข. อยากให้คุณแม่ชื่นชม
- ค. คุณครูจะได้ยอมรับและยกตัวอย่างว่าเป็นลูกกตัญญู
- ง. ลูกที่ดีควรช่วยเหลือพ่อแม่
- จ. หากไม่กลับไปช่วย คุณแม่จะต้องเหน็ดเหนื่อย
- ฉ. การช่วยเหลือผู้มีพระคุณโดยเสียสละความสุขส่วนตัวเป็นการกระทำของผู้ที่รู้จักกตัญญูรู้คุณและเป็นการกระทำของผู้ที่มีจิตสำนึกของการเป็นมนุษย์

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวสุมาลี วงษ์สุวรรณ
วัน เดือน ปีเกิด	7 มีนาคม 2515
สถานที่เกิด	อำเภอ สองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	52 / 23 ซ. จรัญสนิทวงศ์ 35 ถ. จรัญสนิทวงศ์ แขวงบางพรหม เขตตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร 10170
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2535	ระดับประกาศนียบัตร จากโรงเรียนผู้ช่วยพยาบาลศิริราช
พ.ศ. 2540	บธ.บ (การเงินและการธนาคาร) จากมหาวิทยาลัยสยาม
พ.ศ. 2546	กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ